BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 166 • Mayıs / Gulan 2014 • Fiyatı / Biha: 2 YTL

"KAPİTALİST DÜNYA EKONOMİK KRİZİNİN GELİŞMESİ DEVRİMCİ BİR STRATEJİ VE TAKTİK İÇİN ULUSLARARASI MARKSİST-LENİNİST VE İŞÇİ HAREKETİNE GÜNCEL TALEPLER

ÜLKE RAPORU: TEMMUZ 2010'DAN BU YANA KUZEY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE'DEKİ GELİŞMELER ÜZERİNE

"MARKSİST-LENİNİSTLERİN KADININ KURTULUŞU UĞRUNA MÜCADELEDE GÖREVLERİ, ULUSLARARASI KADIN HAREKETİ VE TABANDAN KADINLARIN DÜNYA KADINLAR KONFERANSI SÜRECİ"

SEÇİMLER ÜZERİNE

İÇİNDEKİLER

3
SEÇİMLER ÜZERİNE

12
ÜLKE RAPORU: TEMMUZ 2010'DAN BU YANA KUZEY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE'DEKİ GELİŞMELER ÜZERİNE

29
"KAPİTALİST DÜNYA EKONOMİK KRİZİNİN GELİŞMESİ VE DEVRİMCİ BİR STRATEJİ VE TAKTİK İÇİN ULUSLARARASI MARKSİST-LENİNİST VE İŞÇİ HAREKETİNE GÜNCEL TALEPLER:

34
"MARKSİST-LENİNİSTLERİN KADININ KURTULUŞU UĞRUNA MÜCADELEDE GÖREVLERİ, ULUSLARARASI KADIN HAREKETİ VE TABANDAN KADINLARIN DÜNYA KADINLAR KONFERANSI SÜRECİ"

Bizden Okuyuculara…

Bu sayımızda Aralık ayında Parti içinde yayınlanmış seçimlerle ilgili bir genelgeyi yayınlıyoruz.

Olaylar çok hızlı gelişiyor, burjuva siyasetinin pislikleri dökülüyor ortaya. Ama özde değişen bir şey yok. İşçiler emekçiler kendi bağımsız örgütleriyle kendi bağımsız siyasetleriyle belirleyici hale gelmedikçe de değişecek bir şey yok.

Bunun dışında bu yıl içinde yapılacak Komünist ve Devrimci Parti ve Örgütlerin Uluslarası Konferansı'na sunulmak üzere hazırlanmış üç belgeyi yayınlıyoruz.

Bunlardan Ülke Raporu konferansa sunulacak belgenin geniş biçimidir. Sunulan rapor bu orijinal belgenin kısaltılmışıdır.

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 TL, £ 1.50, 2 EURO

SEÇİMLER ÜZERİNE

Aşağıda 17 Aralık operasyonundan bir hafta önce seçimler konusunda Parti içinde yayınlanan genelgeyi belgeliyoruz.

Ondan bu yana çok önemli gelişmeler oldu. Gülen Cemaati ile Erdoğan AKP'si arasındaki iktidar dalaşı açık savaşa dönüştü. MHP ve CHP, Cemaatin neredeyse gündelik olarak piyasaya sürdüğü kasetler üzerinden Gülen Cemaatinin AKP hükümetini devirme operasyonunun gönüllü destekçileri olarak sıraya girdiler.

Algı savaşları sürüyor.

30 Mart seçimleri bu algı savaşlarının sonucunun ne olduğunu gösterecek.

Seçimlerin sonucu sonraki gelişmeler açısından önem taşıyor.

30 Mart seçimleri fakat yüksek gerilimin sonu olmayacak. Sonuç ne olursa olsun, önümüzdeki dönemde diğer iki seçim de sonuçlanana kadar —bu arada iki seçimin birleştirilmesi, parlamento seçimlerinin öne alınması da tartışılıyor, seçim sonuçlarına göre, gündeme getirilebilir.— iktidar dalaşı sertleşerek sürecektir.

Bu arada Gülen cemaati ile AKP iktidar dalaşında, Ergenekon ve Balyoz davalarını neredeyse bütünüyle itibarsız hale getiren gelişmeler yaşandı, yaşanıyor.

Ergenekon davası tutuklularının önemli bir bölümü tahliye edildi.

Hükmü kesinleşmiş Balyoz davasında da davanın yeniden görülmesi için formüller aranıyor.

Bu gelişme "darbe girişimi yoktur", "bütün bu davalar bütünüyle düzmecedir" algısını güçlendiriyor. Gerçek kemalist darbeciler de bu sayede haksızlığa uğramış kahramanlar olarak tanıtabiliyor kendilerini.

Gelişmeler Kuzey Kürdistan–Türkiye'de siyasette seviye(sizliği)yi ve yozlaşmanın boyutlarını göstermesi açısından ibret verici.

Burjuva siyaseti tam bir bataklık. Boğazına kadar bataklık içinde olanlar birbirlerine "Sen çamur içindesin!" diye bağırıp çağırıyor. Hepsi aynı bataklığın içinde debelenen yaratıklar aslında. Onları bu bataklık içinde boğmak işçi sınıfının ve emekçilerin sınıf mücadelesinin görevi.

Ne yazık ki işçi sınıfı ve emekçi yığınlar henüz bu gerçeği görmüş durumda değil.

Biz onlara bu gerçeği gösterme görevini başarmış durumda değiliz.

Bu yüzden de bu seçimlerde de sonuçta bataklık içindekilerden birileri kazanacak. Kaybeden işçiler-emekçiler olacak.

Kazanacağımız günler de gelecek elbet.

12 Mart 2014

GENELGE

Yoldaşlar,

● Önümüzde üç seçim var.

2014 Mart'ında yerel seçimler.

2014 Ağustos'unda (öne çekilebilir ya da Eylül'e filan sarkıtılabilir) Cumhurbaşkanlığı seçimi.

2015 Ekimi'nde Genel (parlamento) seçimleri.

● Bu seçimler de, bütün seçimlerde olduğu gibi, halk, güya kendi yöneticilerini seçmesi için sandık başına çağrılacak. Burjuva devletlerinde seçimler gerçekte sömürü sisteminin sürdürülmesinin halk oyuna dayandırılarak "demokratik meşruiyet"inin sağlanması için vardır. Seçimler yoluyla sömürü düzeninin özünde hiç bir değişiklik yapmak mümkün değildir. Burjuvazi eğer böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığını görürse, seçimler yoluyla iktidarını gerçekten kaybetme tehlikesini görürse, zaten seçim yapmaz.

Burjuvazinin iktidarı şartlarında yapılan seçimlerin tümünde çıkış noktamız budur.

Bütün propagandamız bu çıkış noktası üzerinde inşa edilmek zorundadır. Biz seçimlerde işçi sınıfı ve emekçilere yönelik propagandada "Burjuvazinin egemen olduğu şartlarda seçimler özde bir şey değiştirecek olsaydı, yapılmazlardı" düşüncesini, özde değişikliklerin ancak işçi ve emekçi yığınların kendi iktidarları şartlarında olacağını, bunun devrim gerektirdiğini merkeze koyarız.

Burjuvazinin iktidarda olduğu şartlarda, komünistler açısından seçimler, eğer bu seçimlere iççilerin-emekçilerin katılması, oy kullanması yönünde çağrı yapılıyorsa, sonuçta işçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasında komünist/sosyalist/ devrimci düşüncelerin etki alanını ölçmek için, işçi ve emekçilerin „siyasi olgunluk derecesini" ölçmek için bir araçtır. Daha fazlası değil.

Kazanılan kimi temsilcilikler de esas olarak sistemin yıkılması gerektiği düşüncesinin daha fazla yaygınlaştırılması için çeşitli biçimlerde kullanılır.

● Buna rağmen seçimler, komünist faaliyet açısından dikkate alınırlar; her seçim içinde bulunulan somut şartlara göre değerlendirilir; seçimlere katılınıp katılınmayacağı, katılanacaksa nasıl katılınacağı taktiksel bir sorundur.

Burada iki temel düşünce taktiğin somut belirlenmesinde belirleyicidir:

1— Seçim ortamları halkın burjuvazi tarafından —kendi çıkarları bunu gerektirdiği için— en fazla siyaset içine çekildiği, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde ve arasında da siyaset üzerine en yoğun konuşulduğu ortamlardır. Bu ortam komünist düşüncelerin işçi sınıfı ve emekçiler içinde propagandası için, aydınlatma ve örgütlenme faaliyeti için fırsatlar sunar. Bu fırsatlardan azami ölçüde yararlanmak komünistlerin gö-

revidir. Hangi taktik kullanılırsa bu ortamda komünist düşünceler daha yoğun bir biçimde halk içine taşınabilir?

2— Bütün komünist faaliyette temel sorun, işçi sınıfı ve emekçiler içine komünist düşünceleri, alternatifi, burjuva düşüncelerle çatışma içinde taşımak, işçi sınıfının ve emekçi yığınların bilinç ve örgütlenme seviyesini yükseltmektir. Hangi taktik bunun için daha elverişli şartlar yaratır?

Her somut seçimde somut olarak cevap verilmesi gereken sorular bunlardır.

● Burjuvazinin iktidarı şartlarında da biz; eğer seçim yapılıyorsa, bunların mümkün olan en demokratik biçimde, temsiliyette adaleti sağlayan, mümkün olduğunca verilen hiç bir geçerli oyun, verildiği amaç dışında kullanılmasını engelleyen bir seçim sistemi temelinde yapılmasını isteriz.

Bu şu demektir:

Biz her şart altında, 18 yaşını doldurmuş her vatandaşın seçme ve seçilme hakkına sahip olduğu, serbest, genel, eşit oydan; gizli oy–açık seçim ilkesinden yanayız.

Biz her türlü baraja karşıyız.

Biz seçilenlerin, seçenlere seçimler arasındaki dönemde de hesap verme yükümlülüğü olduğu ve seçmenlerin seçtiklerini iki seçim arasındaki dönemde de geri çağrılabilecekleri, yerine yeni birini seçebilecekleri bir sistemden yanayız.

Bunun için seçmenlerle adayların mümkün olan en sıkı bağ içinde olabilecekleri dar bölgelerden yanayız.

Biz bunun ötesinde, seçmenlerin siyasi iradelerini tespit edilen bir süre için (dört yıl/beş yıl) bütünüyle seçtiklerine devrettikleri sistemlere karşıyız. Seçimler arasındaki dönemlerde de bütün önemli projelerde doğrudan ve tam bilgilendirme temelinde seçmenlerin oyuna başvurulduğu, referandumlar sisteminden, doğrudan demokrasi unsurlarının sistem içine en geniş biçimde yerleştirilmesinden yanayız.

Bu temel düşüncelerden yola çıkarak:

Mart 2014'de yapılacak yerel seçimler konusunda değerlendirmelerimiz ve bu değerlendirmeler temelinde izleyeceğimizi taktik şöyledir:

1. Mart 2014'deki Yerel Seçimler, yalnızca yerel yönetimler açısından değil; yerel seçimlerin hemen ardından gelecek olan iki seçim için de bir test olarak —hakim sınıfların kendi içlerindeki iktidar mücadelesi açısından— belirleyici önemdedir.

2. Bu yerel seçimlerde, Büyükşehir olayı çok önemli. AKP yaptığı bir yasal değişiklikle esasında merkezi yönetimden yerel yönetimlere geçişte bir adım attı. Hükümet henüz Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartını imzalamadı. Fakat yapılan yasal değişiklikle sayısı 16'dan 29'a çıkarılan 'Büyükşehir'lere, merkezden bağımsız olarak kendi topladığı vergileri kullanma hakkı verildi. Bu Büyükşehirler açısından esasında özerk yönetim yönünde atılmış bir adımdır. Gidiş bu yöndedir. Bu çok önemlidir. Türkiye'de esasında bugüne kadarki aşırı merkeziyetçi sistemin çözülmesi yönünde atılan bir adımdır bu. Büyük şehirlerde yaşayan nüfus Türkiye nüfusunun çoğunluğudur. Bu yüzden bu yerel seçimlerde büyük şehirlerin yönetimini kimin alacağı daha fazla önem kazanmıştır.

3. Yerel seçimlerde % 10 barajı yoktur. Anda geçerli olan yasaya göre: "İl genel meclisi ve belediye meclisi üyelikleri için yapılan seçimlerde % 1 baraj uygulamalı nispi temsil sistemi, belediye başkanlığı seçiminde ise çoğunluk sistemi" geçerlidir. "İl genel meclisi seçimleri için her ilçe bir seçim çevresidir." "Belediye başkanı ve belediye meclisi üyeleri seçimleri için her belde bir seçim çevresidir." "Büyükşehir belediye başkanının seçiminde seçim çevresi Büyükşehir belediye sınırlarından oluşur."

Yani yerel seçimlerde kullanılan sistem, anda genel seçimlerdeki sistemle karşılaştırıldığında temsiliyette adaleti sağlama açısından biraz daha iyidir, fakat yine de bu yeterli değildir.

Biz seçim çalışmalarımızda, seçim sisteminin demokratik olmadığını ortaya koymalı ve bunun değiştirilmesi gerektiğini ısrarla açıklamalıyız.

Yerel seçimlerde seçim sistemi konusunda somut taleplerimiz şunlardır:

— İl genel meclisi ve belediye meclisi için yapılan seçimlerde var olan % 1 barajı kaldırılmalı, hiçbir baraj olmaksızın nispi temsil sistemi geçerli olmalıdır.

— Belediye Başkanlığı seçimlerinde ise, çoğunluk sistemi iki turlu çoğunluk sistemi olarak işletilmelidir. Birinci turda % 50+1 i hiçbir adayın kazanamaması halinde, en çok oy alan iki adayın katıldığı ikinci tur yapılmalıdır.

— Bu düşüncelerimiz bu Mart'taki seçimlerde pratik olarak gerçekleştirilme imkanı olmasa bile, seçimlerde bu düşüncelerimiz yaygınlaştırılmalıdır.

4. Yerel Seçimler bugünkü güç dengesinde egemen sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşı olarak geçecek; Esas olarak AKP ile AKP (daha dar anlamda da Tayyip) karşıtları cepheleri arasında bir yarış yaşanacaktır. Burjuva muhalefet partileri kendi cephelerini genişletip karşı cepheyi daraltmak için daha çok bir Anti Tayyip cephesi ile seçimlere girmek istemektedir. Fakat AKP'yi bölme çabalarının bir ürün vermesi bir umut ve hayalin ötesine geçmemektedir. AKP'de önemli bir kopma, bölünme beklentisi boş hayal olarak görünmektedir.

Biz egemenlerin bu cepheleşmesinde cephelerin birini diğerine tercih etmeyiz. Biz ne Anti Tayyip, ne de Tayyip cephesinin hiçbir biçimde parçası, payandası, dayanağı olma anlamına gelen bir tavır içine girmeyiz. Hiçbir egemen sınıf partisine ve onun adayına oy verme çağrısı yapmayız.

Hepsini somut teşhir eder, bunlara oy verilmemesi çağrısı yaparız.

5. BDP/HDP de bizim için, diğer burjuva partilerinden farklı olmasına, burjuva demokrasisini savunma adına onların hepsinden ileri olmasına, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de gerici burjuva demokrasisine geçişte olumlu bir rol oynamasına rağmen, sonuçta sistem partisi durumundadır. Onları da parti olarak destekleme durumumuz yoktur. Ancak tek tek belediyelerde gösterdikleri şu veya bu aday, somut olarak parti programı dışında da daha ileri demokrasi talepleri savunuyorsa, ona destek çağrısı yapabiliriz.

Seçimlere katılımımız esas olarak kendi adaylarımızla katılma biçiminde olur; bunun dışında arayacağımız esas ittifak devrimci olarak değerlendirdiğimiz örgütlerdir. Bunlarla birlikte (Bunlar esas olarak ICOR ve ICMLPO içinde birlikte çalıştığımız örgütler ve bunların dışında Maoist Parti, DHKP C gibi örgütlerdir.) ortak bağımsız aday çı-

karmaya çalışırız. Burada ortak adayda anlaşmanın ön koşulu, ortak demokratik devrimci bir platform, devrimci demokrat bir belediyecilik anlayışıdır; bunun yanında her örgütün ajitasyon propaganda özgürlüğü bizim için her ittifakın ve her eylem birliğinin olmazsa olmaz ön şartıdır.

Bu temelde bir eylem birliği, devrimci pozisyonlar savunan bir BDP/HDP belediye başkan adayını da destekleyebilir.

Bu girişimlerden fazla bir sonuç çıkacağı beklentisi içinde olmasak da, seçimlerde bu gibi geçici ittifak/eylem birliklerini oluşturma girişiminde bulunmalıyız.

Bu bizim bu konuda somut deneyimler kazanmamız açısından da önemlidir.

6. Biz herhangi bir büyük şehir belediyesi ve ilçe belediyeleri bağlamında kendimiz tek başımıza aday gösterecek güce sahip değiliz.

Belde belediyeleri açısından bölgelerde durum somut olarak değerlendirilmeli, kendimizin aday gösterecek güce sahip olduğumuzu düşündüğümüz beldeler olursa, buralarda doğrudan aday göstermekten geri durulmamalıdır.

Bizim göstereceğimiz adaylar olursa, bunlar devrimci bir belediyecilik siyasetinin nasıl olması gerektiğini savunmalıdır. Bizim açımızdan belirleyici olan kazanıp kazanmamak değil, komünist düşüncelerin —somut beldede belediyecilik bağlamında— savunulmasıdır. Eğer aday göstermenin bu bağlamda bir artısı olacaksa, o zaman bu imkanı değerlendiririz.

Devrimci belediyecilik:

* Siyasette katılımcılığı temel alır. Açıklık ve halkın denetimi belirleyici önemdedir. Belediyenin bütün işleri tüm halka açık toplantılarda görüşülür. (Belediye Meclis toplantıları halka açık olur, doğrudan canlı olarak yayınlanır vs.) Bütün önemli projeler halkoyuna sunulur.

* Sağlık hizmetlerini ve kültür hizmetlerini en önemli görevlerinden biri olarak kavrar; ona uygun davranır. Bu hizmetlerin ödenebilir olmasına dikkat eder. Yoksullara bu hizmetleri ücretsiz sunmayı hedefler.

* Trafik siyasetinde toplu taşımacılığı ilerletmeyi; kişisel özel araba trafiğini azaltmayı hedefleyen bir siyaset izler.

* Her türlü ayrımcılığı kendi siyasetinde dışlar; bunun için en başta kadın erkek eşitliğine yönelik somut "pozitif ayrımcılık" tedbirleri alır (Belediye işlerine almada % 50'lik kadın kotası vb.);

Tek dilde değil, belediye sınırları içinde konuşulan bütün dillerde imkanlar ölçüsünde belediye hizmeti sunar; Tüm"ötekileştirilen"ler lehine pozitif ayrımcılık tedbirleri alır. vb.

* Belediye hizmetlerini sunarken, dayanışmacılık ruhunu, gönüllü hizmet ruhunu geliştirir, teşvik eder.

* Çevrenin korunmasını, yaşanabilir bir çevre yaratılmasını en önemli işlerinden biri olarak kavrar. Bütün projelerinde bu meseleyi çıkış noktası olarak alır. Kısa süreli başarı değil, kalıcılık, gelecek kuşaklara yaşanabilir bir çevre bırakmak belirleyici önemdedir.

7. Anda egemen sınıf partileri açısından Mart 2014 seçimleri konusunda görünen durum şudur:

Kamuoyu araştırmalarında AKP ülke çapında birinci parti olarak görünüyor.

AKP kendi araştırmalarında kendisini % 50 bandında gösteriyor. AKP karşıtı kesimin en iyimser olanı AKP'nin % 40 oy alacağını söylüyor. Yerel seçimlere kadar bu durumda önemli bir değişiklik olacağı görülmüyor. AKP yerel seçimlerden de birinci parti olarak çıkacaktır.

Yerel seçimlerde partilerin başarı ölçüsü yerel seçimlerde kazandıkları belediye sayısı ve il genel meclisleri için aldıkları oy oranıdır.

Karşılaştırma yapılacak son "Genel Mahalli İdareler" seçimi, 29 Mart 2009'da yapılmıştır.

Belediye başkanlıkları için kullanılan geçerli oyların ve belediye başkanlıklarının dağılımı şöyle idi:

AKP oyların % 38.64'ü ile toplam 2903 belediye başkanlığının 1442'sini, yani % 49.67'sini almıştı.

CHP'nin oranı % 24.70'ti. Kazandığı belediye başkanlığı sayısı 503'tü, oranı % 17.33 idi.

MHP'nin oy oranı %16.50 idi. Kazandığı belediye başkanlığı 483'tü, oranı % 16.64'tü.

DTP'nin oy oranı % 5,16, kazandığı belediye başkanlığı sayısı 96, oranı % 3,3 idi.

Bunun dışında:

Anavatan Partisi 16; DSP 60, BBP 20; ÖDP 4; Demokrat Parti % 3,62'lik oranla 148; Saadet Partisi % 5,37 oy oranı ile 80; Bağımsız Türkiye Partisi 4, Emek Partisi % 0,05 oy oranı ile 2; bağımsızlar ise % 0,74 oy oranı ile 45 belediye başkanlığı kazanmışlardı.

Genel seçimlerle karşılaştırılması mümkün olan ilk genel meclisi üyelikleri için yapılan seçimlerde ise oy oranları ve kazanılan üyelikler bağlamında bugün parlamentoda olan dört partinin oyları şöyle dağılmıştı:

Parti	*Oy oranı %*	*kazandığı asil üyelik sayısı*	*oranı %*
AKP	38.3	1889	57.57
CHP	23.08	612	18.65
MHP	15.97	414	12.62
DTP (BDP)	5.70	235	7.16

Ayrıca il genel meclisi asil üyeliği kazananlar ve sayısı şöyle idi:

Anavatan Partisi 4; DSP 26; BBP 18; DP 45; Saadet Partisi % 5,20 ile 29; BTP 1; Emek Partisi 1; bağımsızlar 7.

AKP için başarı kıstası Türkiye çapında % 38.39 dur.

Bugünkü perspektifle AKP'nin hem kazandığı belediye sayısını arttırması, hem de il genel meclisi seçimlerinde aldıkları % 38.39'luk oy oranını yükseltmeleri şaşırtıcı olmaz. Burada Saadet Partisinin % 5'i aşan oyunun küçümsenmeyecek bir bölümünün Numan Kurtulmuş üzerinden AKP'ne gelmesi, AKP'nin belediye hizmetlerinin genelde iyi olması, burjuva muhalefetin umut verici olmaması, merkezi iktidarın AKP'nin elinde olmasının yerel seçimlerde avantaj olması gibi faktörler, iktidar yıpranma payını dengeleyecek ve AKP'nin oy artışını getirecek faktörler olarak görünmektedir.

Burjuva muhalefet umudunu yerel seçimlerin onun oy kaybedeceğine bağlamış-

tır; yerel seçimlerin AKP için sonun başlangıcı olacağı umudu içindedir. Bunun için şu anda umutlar a)AKP içinde bir bölünmeye b) Gülen cemaati /AKP-Tayyip çatışması sonucu, cemaatin oylarının AKP'ye gitmeyeceğine bağlanmıştır. Bugünkü perspektifle bu umutlar boş bir umut olarak görünmektedir. AKP'de önemli bir bölünme ufukta görünmemektedir; Cemaat'in oy oranını ise Tayyip "kaybı göze" alacak bir büyüklükte görmektedir. Ve aslında cumhurbaşkanlığı seçiminden once bunu test etmek istemektedir.

8. Yerel seçimlerde, Türkiye nüfusunun % 17'sinin bulunduğu İstanbul olağanüstü önemdedir. Ana muhalefet partisi konumunda olan CHP Gezi olaylarından da yola çıkarak İstanbul Büyük Şehir Belediyesini AKP'den alabileceğini düşünmektedir. Bunun için AKP'ye oy vermiş olanların bir bölümünden de oy alabileceği düşünülen Sarıgül'ü CHP'den İBB Başkan adayı olarak gösterme hesapları vardır. Ve eğer parti içi ulusalcı kanadın ve/veya Tekin'in gücü yetmez ise, CHP'nin Sarıgül ile seçime girmesi büyük olasılıktır.

Uzun vadede İstanbul büyük burjuvazisinin AKP iktidarına alternatif olarak düşündüğü esas isim Sarıgül'dür.

Fakat bütün medya ve sermaye desteğine rağmen, İstanbul'un AKP'den bu seçimlerde alınması zor görünmektedir. Büyük olasılık İstanbul'un, yukarıda saydığımız nedenlerle AKP'de kalmasıdır.

Sarıgül adaylığı ile CHP belki geçen yerel seçimlerde bugünkü başkan Kılıçdaroğlu'nun adaylığında aldığı % 36.98'in biraz üzerine çıkabilir. Fakat CHP'nin Sarıgül ile de başkanlığını AKP'nin elinden alması zordur.

AKP açısından İstanbul'da BŞBB seçiminde başarı ölçüsü geçen seçimlerde Kadir Topbaş'ın aldığı % 44.71'dir.

Bu bağlamda CHP için İstanbul'da başarı çıtası % 36.98 de; Türkiye genelinde ise % 24,70'de durmaktadır.

Sarıgül'ün başkan adayı olması şartlarında, BŞBB seçimini AKP'nin bir-iki puan gerileyerek de olsa alması en büyük olasılık olarak görülmektedir.

İstanbul'da HDP'nin S.Süreyya Önder'i Belediye Başkan adayı göstermesi halinde, dışımızdaki bütün radikal ve reformist solun+ İstanbul'da ulusal bilinçli Kürtlerin büyük bölümü; daha kaba söylersek en azından sübjektif olarak bugünkü düzenin sol alternatifini isteyen bütün solun onun adaylığını desteklemesi mümkündür.

Böyle bir durumda, biz de bu kesimin gerçek oy tabanını, gerçek gücünü test etmek ve görmek açıcısından —ki biz bunun % 7-8'i geçmeyeceğini düşünüyoruz; ama Gezi ertesinde bu konuda bizce uçan hesaplar yapılıyor— Sırrı Süreyya'ya destek verebiliriz. Bu ama bizim açımızdan yalnızca gerçek gücün testi açısından taktik bir adım olur.

9. Abdullah Öcalan yerel seçimlere batıda HDP, doğuda BDP olarak katılınmasını istemiş, BDP ve HDP'de öyle yapma kararı almıştır.

Öcalan'ın hesabı HDP'ni —ileride BDP'ni içerecek— bir Türkiyeli çevreci/yerel yönetimci/sosyal adaletçi/cinsiyetçiliğe karşı/sivil itaatsizliği temel alan bir eylem çizgisine sahip iktidar alternatifi olacak demokratik bir parti haline getirmektir. Bu parti üzerinden iktidara gelinecek, Öcalan özgürlüğüne kavuşacak, eskinin küllerinden doğmuş yeni özgürlükçü/demokratik Ortadoğu federatif devletinin bir parçası ola-

cak Türkiye/Kuzey Kürdistan'ın başkanı olacaktır. Bu parti —tabii başkanın çizgisine açık eleştiri getirmeyen— bütün güçleri birleştirip Türkiye'de muhalefet boşluğunu dolduracak, iktidara yürüyecektir. Hesap budur. Sorun şu ki bu hesabın şu an Türkiye'de gerçekte bir karşılığı yoktur. HDP, çeşitli hesaplarla Öcalan'ın ve PKK'nin hegemonyasını kabul eden, ona kuyrukçuluk yapan Türkiyeli kimi reformist/kimi devrimci küçük çevrelerin katıldığı PKK Türkiye partisinden başka bir şey olmayacaktır. HDP'nin içine girip, onu dönüştürme için mücadele de enerjinin boşa harcanmasından başka bir işe yaramaz. Bugünkü güç dengesinde ve bugünkü egemen zihniyetlerle, HDP'nin gerçek anlamda bir demokratik çatı örgütüne dönüştürülmesi de mümkün değildir. Bugüne kadarki pratiğimizin net olarak gösterdiği gerçek budur.

Tabii HDP ve BDP egemen burjuva partilerinden değişik, demokrasiye onlardan daha yakın partiler.

Kendileri de egemenlerin saldırısı altında bulunan, genel demokratik talepleri savunan, egemen sistemi yer yer doğru biçimde teşhir eden eylemleri olan partiler. Biz yerel seçimlerde, bu partilerin gösterdiği adayların demokrat bulduğumuz bölümüne, her bir adayın propagandasını somut değerlendirerek oy verebiliriz.

Genel tavrımız BDP, HDP de dahil hiç bir partiye genel olarak destek vermemek, devrimci olarak değerlendirdiğimiz gruplarla ortak bağımsız adaylar konusunda anlaşmaya çalışmak olmalıdır. Gücümüzün olduğu yerlerde çevrede tanınan, sevilen, bize yakın olan kimi arkadaşları bağımsız aday olarak göstermek de mümkündür. Fakat en önemlisi yine geç kalmamaktır! Şimdiden somut olarak tartışılıp ne yapılacağına, nasıl yapılacağına karar verilmelidir.

Seçim propagandamızda, bu propagandanın merkezinde, şu veya bu somutta aday da göstersek, bir adaya oy vermeye çağrı da yapsak, seçimlerle temel sorunların çözülmesinin mümkün olmadığı, esas meselenin halkın iktidarını kurmak olduğu düşüncesi durmak zorundadır. Seçim dönemi yığınların siyasete en açık olduğu dönemlerden biridir. Bizim seçim çalışmamızın merkezinde, şu veya bu adaya oy verme çağrısı yaptığımız durumlarda da, her zaman demokratik devrim propagandasını yaygınlaştırmak, gerçek demokrasi konusunda görüşlerimizi yaygınlaştırmak durmalıdır. Bir devrimci insanın belediye başkanlığına veya belediye meclisine aday olması, onun seçim kürsüsünü- seçilmesi halinde içinde yer alacağı kurumu- örneğin demokratik belediyecilik nasıl olabilir, nasıl olmalıdır düşüncesini savunmak; yaygınlaştırmak için kullanmanın bir aracı olabilir. Daha fazlası değil.

O zaman işbaşına!

Cumhurbaşkanlığı seçimleri:

Cumhurbaşkanlığı seçimleri esas olarak Tayyip ile Anti Tayyip cephesinin çatışması olarak geçecektir.

Biz birinci tur için devrimci örgütlerin gerçek gücünü görmek açısından devrimci programa sahip bağımsız bir aday çıkarmaya yönelmeliyiz.

Bu bağlamda devrimci örgütler+Kürt oylarının ortak gücünü tespit açısından, BDP/HDP'nin göstereceği aday eğer parti programı dışında devrimci görüşler savunan biri olursa, ona da destek verebiliriz.

Eğer ikinci tur olursa -ki bugünkü perspektifle düşük bir olasılık bu, AKP'nin hedefi cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ilk turda % 50+1 i bulmaktır, ki bugünkü perspektifle Ağustos 2014'de kadar ekonomik durumda çok büyük bir kötüleşme, bir çöküş yaşanmazsa, bu hedefe ulaşmalarının mümkün olduğu görülmektedir- ikinci turda, Tayyip ile .. arasında seçim, „veba ile kolera arasında seçim"dir, ikisine de oy yok şeklinde bir kampanya yürütülmelidir.

2015 Parlamento Genel Seçimleri:

* Bu bağlamda en önemlisi seçim sisteminin değiştirilmesi talebidir.

Sıfır barajlı, dar bölge sistemi + Dar bölgelerin eşit sayıda seçmenden oluşan iki milletvekili çıkaracak bölgeler olarak düzenlenmesi + Her seçmenin bir adaya +1 partiye (veya bağımsızlara) verilen iki oya sahip olması + Her bölgeden seçilecek 2 milletvekilinin birinin çoğunluk sistemiyle seçilmesi; ikinci milletvekillerin ise nispi temsil sistemi ile ülke çapında kazanılan oylar temelinde seçilmesi; Çoğunluk sistemiyle seçilen 1. milletvekilliliği seçiminde oylarda % 50+1 oy alanın seçilmesi + bunun olmadığı halde en çok oy alan iki aday arasında seçim yapılması + Partilere (Bağımsız adaylara) verilen oyların ülke çapında toplanması ve nispi temsil temelinde ikinci milletvekilliklerinin dağıtımı.

Bugünkü sistem değiştirilmeden yapılacak seçimler aslında demokrasi, demokratik seçim vb. düşüncesiyle alay eden seçimler olur.

Bugünkü sistemle yapılacak seçimlere katılmak en baştan reddedilmelidir.

Bu bağlamda her biri güya 12 Eylül rejimine karşı olduklarını söyleyen, hiç biri artık bu rejimi açıkça savunma konumunda olmayan egemen sınıf partilerinin sahtekarlığı teşhir edilmelidir.

*AKP sıfır baraj+dar bölge sistemini alternatif olarak sunmuştur. Bu bugünkü sisteme göre çok ileri bir öneridir. Bu sahiplenilmeli, ek olarak yukarıda getirdiklerimiz savunulmalıdır.

*Sıfır baraj dar bölge sistemi ile seçimlere gidilmesi halinde -ki çok az ihtimal olarak görünüyor bu- belli bölgelerde devrimci olarak değerlendirdiğimiz gruplarla ortak bağımsız adaylar çıkarılmaya çalışılabilir; HDP/BDP'nin gösterdiği adaylar içinde desteklenebilir olarak görülenler desteklenebilir.

*Parlamento seçimlerinde bugünkü güç dengesinde genel tavrımız „Hiç bir egemen sınıf partisine ve adayına oy yok" şeklinde negatif bir çağrı tavrıdır; bugünkü şartlarda kendimizin aday gösterme durumumuz olmayacaktır; HDP/BDP/ÖDP gibi partilere parti olarak genel destek tavrımız olmaz. Tek tek adaylar bağlamında zamanı gelince somut değerlendirme yapılır.

10.12.2013

TEMMUZ 2010'DAN BU YANA KUZEY KÜRDİSTAN / TÜRKİYE'DEKİ GELİŞMELER ÜZERİNE

Ekonomik Gelişmeler

10. MLPOUK (Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı –ÇN)'na sunduğumuz ülke raporumuzda Kuzey Kürdistan/Türkiye'de 2007 yılı ikinci çeyreğinden itibaren ekonominin yeni bir kriz devresine girildiğini, 2008 uluslararası mali krizinin etkilemesiyle devrimin kriz aşamasından çok kısa süre içinde depresyon aşamasına geçildiğini tespit etmiştik.

2010'in birinci çeyreğinden itibaren % 11,7'lik bir ekonomik büyüme ile bu kriz devresinde canlanma aşaması başladı. (Bkz: Rapor, Sf:1)

Yıllık ekonomik büyüme rakamlari (GSYİH'nın büyümesi) 2010'dan beri şöyledir:

2010'da yüzde 9,2

2011'de yüzde 8,5.

Bu dünya çapında da çok yüksek büyüme oranlarında, Türkiye'ye yüksek faiz politikası yoluyla akan, spekülatif sermaye ve her şeyden önce inşaat sektöründeki yüksek devlet yatırımları belirleyici bir rol oynadı.

Gelişme 2012'den itibaren konsolidasyon siyaseti ile normalleşti. GSYİH büyümesi hız kesti

2012'de GSYİH'nın yıllık büyümesi yüzde 2,2 oldu. Bu büyüme oranı her ne kadar emperyalist metropollerdekinden daha yüksek olsa da, 2010 ve 2011 ile karşılaştırılamaz.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de **2013 yılının ilk üç çeyreğinde GSİÜ** ortalama **% 4 oranında yükseldi.** Ne var ki dördüncü çeyrek için, (Aralık 2013'deki olaylar gibi) kısmen iç politika gelişmelerinin de belirlediği, ama her şeyden önce ABD-Dolarının değer kazandığı Amerikan para politikasının de etkimesiyle çok düşük bir ekonomik büyüme bekleniyor. Bu 2013 de yıllık ortalama büyüme'nin yüzde 3'den 3,5'a kadar bir bantta konaklayacağı anlamına geliyor. Yani KK/T ekonomi büyümesini sürdürüyor, ama önceki iki yıldan çok daha yavaş bir tempoda. 2014 yılında bu eğilim devam edecektir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki iktisat bir bütün olarak kapitalist ekonomi sistemi çerçevesinde yüksek derecede gelişmiş emperyalist ülkeler de dâhil olmak üzere diğer birçok ekonomilerden **daha dayanıklı** görünmektedir.Ne var ki bu siyasi istikrarla da – gelinen yerde nedereyse 12 yıldır seçmen nüfusun güçlü bir çoğunluğuna dayanan tek partili bir hükümet – bağlantılı olan dayanıklılık, 2013'deki siyasi gelişmelerde önemli darbe almıştır.

Ekonominin **en büyük zayıflığı**, her şeyden önce petrol ve gaz ithalatı bağımlılığı ve ileri teknoloji alanı ile üretim için gerekli yarı-mamul mallara bağımlılığın sebep olduğu **dış ticaret açığıdır.** Dış ticaret açığı sürekli artan ihracata rağmen, ithalat daha güçlü büyüdüğünden şişmektedir. ABD-dolarının kur değeri artışı da dış ticaret açığını olumsuz etkilemektedir.

Ekonominin bu yapısal zaafını bizzat kendisi bunu istese bile Türk burjuvazisi kısa vadede aşamayacaktır.

Ekonominin -yani her şeyden önce Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki egemen burjuvazinin- durumu dünyanın diğer birçok ülkeleriyle karşılaştırıldığında iyidir. **KK/T de egemen burjuvazinin kârları muazzam derecede artıyor.** Türkiye, dünya çapındaki 2008 mali krizini birçok diğer ülkelerden daha az zararla aşan "eşik ülkeleri" denen ülkeler arasında sayılıyor.

Tabii bu Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki kadın-erkek işçi emekçilerin durumunun iyi olduğu anlamına gelmez.

İşsizlik, Mart 2010 ile karşılaştırıldığında Kasım 2013 itibariyle resmi istatistiğe göre biraz gerilemiş, tek haneli rakamlara düşmüştür, ama yine hâlâ yüksektir. Güncel olarak 2.784.000 işsiz kayıtlıdır; bu **çalışabilir nüfusun yüzde 9,9'u**dur. 15- 24 yaşı arasındaki **gençlerde** işsizlik çok daha yüksektir. Bunun oranı **yüzde 19,2** dir. Bunun yanında Türkiye'deki gerçek işsizlik oranı resmi istatistiklerin dile getirdiğinden çok daha büyüktür. Kasım 2013'de "çalışmakta olan" olarak kaydedilen 25.443.000 kişinin sadece yüzde 65,3'ü ücrete bağımlı olarak çalıştı. 4.699.000'i yani **yüzde 18,5**'i **"kendi başına çalışan"** (Self employed) olarak ve 3.006.000'i yani **11,8**'i **"ücretsiz aile işçisi" olarak** kayda alındı. "Kendi başına çalışanlar"ın yüzde 60,9'u "kayıtsız" yani herhangi bir sosyal sigortasından yoksundu; "ücretsiz aile işçileri"nin "kayıtsız çalışanlar'daki oranı yüzde 91,3'dür!

GSYİH'da kişi başına satın alma gücü paritesi AB-27'ler İndeksi=100 temelinde, **Türkiye 2011 sonunda 57'lik bir İndex değeriyle** sıralamanın epeyi altlarındadır.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de **zenginliğin dağılım**ındaki eşitsizlik gelişmiş kapitalist ülkelerdekinden **çok daha yüksek**tir de. 2012'de en üstteki yüzde 20 gelirlerin 46,6'sını elde ederken, nüfusun en az kazanan yüzde 20'si gelirlerin yüzde 5,9'una sahip idi. Yani ortalama bakıldığında nüfusun en çok kazanan yüzde 20'si en az kazanan yüzde 20'nin 8 mislini elde ediyordu.

Diğer yandan gelir dağılımındaki bu büyük eşitsizlik yeni bir şey değildir. 1 e 8 Türkiye 'de adeta geleneksel orandır. AKP-hükümeti döneminde yoksulların en yoksulları direk yardımlarla da, her şeyden önce kişi başına düşen gelir gelişmesinde istatistiki olarak "açlık sınırı" (günde 1 dolar) kategorisinden "yoksulluk sınırı" (günde 2,5 dolar)'na geldiler. Aynı zamanda giderek büyüyen, kültürel olarak kendini İslam üzerinden tanımlayan bir orta tabaka gelişti.

Bu iktisadi durum ve emekçilerin en yoksul grupların gelir durumunun **cüzi, göreceli iyileşmesi** ve **İslam referanslı giderek büyüyen orta tabaka** AKP-hükümetinin seçim zaferlerinin ekonomik temelidir.

Siyasi Gelişme … Geriye Bakış …

10. MLPOUK'na sunduğumuz ülke raporumuzda şunları saptamıştık:

"*Eskiden olduğu gibi şimdi de Türkiye'deki siyasi gelişme egemen sınıfların kendi aralarındaki iktidar uğruna mücadele ile belirlenmektedir.* "

Bu bağlamda 2013 Türkiye'sinin en önemli kitlesel hareketlerinden birine, Gezi-Hareketine rağmen ne yazık ki özsel bir değişiklik olmadı. İktidar uğruna mücadele, bir yanda neredeyse 85 yılın üzerinde devlet aygıtını elinde bulunduran, merkezinde faşist ordunun bulunduğu, Kemalist-bürokrat burjuvazi ile kendilerini "muhafazakâr – demokrat" olarak adlandıran, referansı İslam olan AKP tarafından temsil edilen burjuva kesimleri arasında yürüdü. Son 4 yıl içinde bu kapışmada AKP egemen Kemalist bürokratik eliti devlet aygıtından peyderpey uzaklaştırmasıyla sonuçlanmış görünüyor. Siyasetin ordu tarafından belirlenmesi durumu fiilen ortadan kalktı; seçilmiş bir hükümete karşı askeri darbe toplumsal olarak önemli ölçüde savunulamaz duruma geldi ve politikanın olası çözümlerinden biri olarak şimdilik rafa kaldırıldı.

"**Askeri faşist vesayet"**in **çözülmesi**, siyasi iktidarın ve devlet aygıtının seçilmiş sivil siyasi bir parti tarafından giderek devralınması **askeri faşist** bir **diktatörlük**ten gerici, **burjuva-demokratik** bir **diktatörlüğe** doğru gelişme idi ve gelişmedir. Bu süreç henüz tamamlanmamıştır.

Bugünkü AKP'nin iktidarı da eskiden olduğu gibi şimdi de **1982 faşist Anayasası**na dayanıyor. Dahası bu parti kendi iktidarını güvence altına almak için tüm antidemokratik yasaları ve düzenlemeleri de uyguluyor. Örneğin 1980 darbesinden sonra askeriye tarafından çıkarılan % 10 ülke barajlı Parlamento-Seçimleri Yasası. AKP-Hükümeti "ileri demokrasi" yaftasıyla kendi denetimi altındaki güvenlik aygıtı ve yargı kesimleri ile kendi iktidarını korumak, genişletmek ve sağlama almak için işe yaramışlığı tecrübeyle sabit **faşist önlemleri** de uygulamaktadır.

AKP kurulduğunda Türkiye'nin "demokratikleştirilmesini" siyasi hedeflerinden biri olarak deklare etti. Bu parti şimdiye kadar gerici burjuva demokrasisi doğrultusunda yalnızca kendisinin iktidarı elinde bulundurmasına yarayan iyileştirmeleri gerçekleştirdi.

Bu bağlamda Türkiye'deki burjuva muhalefet, her şeyden önce AKP'den de daha fazla **Türk-milliyetçisi** ve **askeri faşizm yanlısısiyasetleri** ile **CHP ve MHP** (tüm diğer daha küçük partilerin pek kıymeti harbiyesi yoktur) AKP'nin ekmeğine yağ sürmektedirler. Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki var olan düzeni savunan muhalefet partileri AKP-hükümetine alternatif değildirler; ilerletici olmaktan çok demokratikleşmenin frenleyicisidirler. Onların muhalefeti bütünüyle geriye doğrudur.

Parlamentoda temsil edilen tek **sol, demokratik muhalefet HDP/BDP,** AKP'ni her ne kadar demokratikleşme doğrultusundaki adımların yoğunlaştırılması konusunda zorlasa da, onun Kuzey Kürdistan/Türkiye çapında radikal, sol bir toplanma hareketi ve güçlü bir alternatif olmasını engelleyen onun Kürt ulusal sorununun düzen içi

çözümü sınırlarını aşamaması ve Kürt ulusal hareketinin esas örgütü PKK'ne ve onun İmralı'da egemenlerin elinde tutsak olan başkanı "Serok Apo"ya tekkeci bir tarzda odaklanmasıdır.

Sol hareketin bu zayıflığı sayesinde AKP demokratikleşme sorununda sadece kendi iktidarını koruması ve geliştirmesi için yararlı ve gerekli olan adımları atmayı başarabilmektedir.

Ve Egemenler Arasındaki İktidar Mücadelesi

Son yıllarda AKP lehine sonuçlanmış görülen Kemalist bürokratik elit ile AKP-hükümeti arasındaki iç iktidar mücadelesine ek olarak 2013 sonunda yeni bir iktidar kapışması açıkça alevlendi. AKP olgu olarak kuruluşundan bu yana, her ne kadar **kültürel olarak İslamcı-muhafazakâr,** ama emperyalizmle, öncelikle **Batılı emperyalistlerle işbirliğine** hazır olan "ılımlı İslamcı" diye adlandırılan farklı güçler arasındaki bir koalisyondu. Bu koalisyonun esas grupları bir yanda Erdoğan & Gül etrafındaki "Milli Görüş"ün "Yenilikçi Fraksiyonu " idi. "Yenilikçi Fraksiyon" iktidarın ele geçirilmesini açık/legal siyasi bir hareket-siyasi parti vasıtasıyla hedeflerken, Gülen Hareketi başka bir yol izledi. Gülen-Hareketi kendisini "partilerüstü" ve "aydınlatma /ışık hareketi" veya "Gönüllülerin Hizmet Hareketi" olarak da tanımlamaktadır. Onun stratejisi devleti uzun vadede, alttan devlet kurumlarına yerleştirilen"hizmet kadroları" ile sızma yoluyla ele geçirmektir. Bu kadrolar bu hareketin dünyanın 130'dan fazla devletindeki okullarında ve Türkiye'de dershanelerden devşirilir ve eğitilir.

Kuruluşundan kısa bir süre sonra ilk seçimlerde (2002) parlamentoda çoğunluğu kazanan, ve tek başına hükümet kuran AKP Kemalist elitlere karşı mücadelede Gülen-Hareketinin kadrolarına da dayandı. Polis ve yargı aygıtı içindeki Kemalist kadroların yerine her şeyden önce bu hareketin kadroları konuldu. Kemalist askeriye ve bürokrasinin püskürtülmesi söz konusu olduğu sürece AKP içindeki İslami güçlerin bu iki esas grubunun koalisyonu bazı taktiksel çelişkilere rağmen iyi işledi.

AKP-Hükümetine karşı askeri bir darbe tehlikesi minimalize edildikten ve devlet aygıtı şimdi **esas olarak İslami güçlerin eline geçtikten** sonra, birbirleri arasındaki iktidar kapışması patlak verdi. Siyaseti kim belirleyecektir: "Milli Görüşün Yenilikçi Kanadı" mı yoksa "Hizmet Hareketi" mi? Erdoğan mı Gülen mi? AKP mi cemaat mi?

Çelişkiler önceleri sert çatışmalara götürmeyen bir biçimde gün ışığına çıktı ve peşi izlenmedi. İlk anlaşmazlıklar iç politikayla ilgili, somut olarak **Kemalist muhalefetin üzerine yürüme** konusunda izlenen kimi yöntemlerle ilgili olarak ortaya çıktı. Gülen-Hareketi tarafından kontrol edilen polis ve yargı aygıtı Kemalist ordu ve bürokrasisinin üzerine soruşturma ve davalarda çok radikal ve intikamcı bir şekilde gitti. Aşırı derecede uzun tutukluluk süreleri, kuşkulu kanıtlara dayanılarak eski genelkurmay başkanını "terörist bir örgütün başı" olarak tutuklama birçok AKP-milletvekilleri tarafından da ve bizzat Erdoğan tarafından da eleştirildi ve bu davaların siyasi sorumluluğunu taşıyan AKP-Hükümetinin pozisyonlarını zayıflattı.

Hukuk devleti normlarına göre açıktan açığa polis ve yargının kimi yöntemleri bir çok kesim tarafından haklı olarak eleştirildi. Bu yapılırken kemalist muhalefet bunu " aslında hiçbir darbe planları ve darbe hazırlıkları yoktur", tüm bunlar "şanlı Türk Ordusunu

zayıflatmak için" Kemalist-laik, demokratik, hukuk devleti Türkiye'yi "faşist bir tek adam diktatörlüğü"ne dönüştürmek için AKP'nin bilinçli eylemidir iddiasını gerekçelendirmek için kullanıldı. Yapılan açık hukuksuzluklar **AB** tarafından da **Türkiye'nin AB'ne alınma müzakerelerini sürüncemede bırakmaya** bahane olarak kullanıldı.

AKP'nin Türkiye Vizyonu ve Gülen Siyaseti

AKP bizzat Erdoğan tarafından da geliştirilen ve savunulan bir "Türkiye-Vizyonu"na sahiptir. Buna göre AKP en azından 2024'e kadar tek başına iktidarını sürdürecektir. Türkiye başkanlık sistemi ile yönetilecek. Erdoğan halk tarafından seçilen ilk başkan olarak iktidarını sürdürecektir. 2023 e kadar dünyanın 10 en büyük ekonomileri içinde yerini alacaktır. Türkiye bu zaman dilimi içinde Orta Doğu'da büyük bir güç haline ve İslami,- her şeyden önce Sünni- dünya için model haline gelecek ve "Osmanlı İmparatorluğu'nun şanlı-haşmetli zamanları"na dönülecektir. Bununla ilgili olarak tabii Kuzey Kürdistan/Türkiye'de Kürt sorunu çözülmelidir. Bu savaş sona erdirilmelidir. Kürtler mümkün olduğunca bazı tavizlerle tatmin edilmeli ve Türk siyasetinin eklentisi olarak Türkiye'nin yanında yeni Ortadoğu'da rolünü oynamalıdır. **Kürt sorununda** AKP tarafından **"çözüm süreci"** olarak adlandırılan süreç bu vizyona bağlı olarak ortaya çıktı. Türk hükümeti bu bağlamda MİT (Milli İstihbarat Teşkilatı – Gizli Servis) üzerinden 2012'de – önce idama mahkum edilmiş, cezası sonra müebbet hapse çevrilmiş olan ve özel bir hapishanede yatan- PKK'nin başkanı Abdullah Öcalan ile görüşmelere paralel olarak PKK-temsilleri ile Oslo'da ilk nabız yoklama görüşmelerini yürüttü. Bu, iç politikada **Gülen-Cemaati ile Erdoğan-Hükümeti arasındaki bir kırılma noktası** idi. Gülen-Hareketi sorunun çözümünün bu şekilde ele alınmasına ilkesel olarak karşıydı. Onlar emperyalist güçlerin, her şeyden önce ABD ve de bizzat Gülen-Hareketinin **dâhil edilmediği,**AKP-Hükümeti ile PKK arasında yapılacak bir anlaşmaya karşıydılar.

İlk açıktan kırılma, başbakan Erdoğan doğrudan tabi olan ve onun direktifleri doğrultusunda hareket eden MİT'in şefi Hakan Fidan'ın 7 Şubat 2013 tarihinde Gülen-Hareketinin bir taraftarı olan bir savcı tarafından ifadeye çağrılması ile dışa yansıdı. MİT başkanı hakkında vatan hinliği suçlaması ile soruşturma başlatılmak isteniyordu. MIT başkanı hakkında savcının ifadeye çağrısına uymaması halinde, zorla getirilmesi talimatı verildi. Hükümet buna, MİT-başkanına karşı bir soruşturmanın başbakanın iznine tabi olmasını ön gören bir yasayla karşılık verdi. Erdoğan PKK ile görüşmeler için siyasi sorumluluğu üstlendi ve açıkça meydan okudu: Bu konuda kim soruşturma istiyorsa, bana karşı soruşturma açmalıdır!

Gülen-Cemaati ile AKP-Hükümeti arasında **dış politika**da da güçlü çelişkiler ortaya çıktı. Gülen'e göre **Erdoğan'ın AKP-Hükümetinin büyük güç vizyonu** gerçekçi değildir. Türk hükümeti ihtiraslarını böylesine saldırgan bir şekilde ortaya koymamalı ve peşini izlememelidir. Dış politikayı dünya çapında ABD ile uyum içinde ayarlamak en önemli görevdir. **"ABD ile ilişkilerimiz tehlikeye atılmamalıdır"** bizzat Gülen'in dış politika düsturudur.

Her şeyden önce Türkiye'yi Ortadoğu'da emperyalist güçlerin bir **eşit düzeydeki bir ortağı** olarak konuşlandırmak isteyen AKP'nin dış politika rotası ve vizyonu

nedeniyle **batılı emperyalistler Erdoğan'a olası alternatifler** aramaya **başladılar. ABD'nin** "Büyük OrtadoğuProjesi"nin ikinci başkanı ABD nin ve batılı emperyalistlerin gözünde giderek güvenilirliğini yitirmeye başladı.

Giderek sertleşen bu vb. siyasi çelişkiler nedeniyle Gülen-Hareketi, Erdoğan'ın halk tarafından seçilen ilk başkan olmasından ve dahası siyasi sistemin bir referandum ile bir başkanlık sistemine dönüşmesi olasılığından korkmaktadır. Böyle bir gelişme ise Gülen'in siyasi nüfuzunun yoğun bir şekilde geriye itilmesi anlamına gelir.

AKP İktidarını sağlamlaştırıyor

AKP-Hükümeti Aralık 2013 başında **Yargı ve polis aygıtını "reorganize etmeye"**, Gülen-taraftarlarını "görev değişikliği" ile sahip oldukları mevzilerden almaya ve yerlerine yeni tayinler yapmaya başladı. Bu hükümet aynı zamanda (Gülen-Hareketinin belirleyici konumda bulunduğu) dershane kurumlarını iki yıllık bir süre içinde özel okullara dönüştürme kararını aldı. Tüm bunlar Gülen-Cemaati için, cemaate karşı bir savaş ilanıydı. Cemaat bu savaş ilanına , hükümete karşı, her şeyden önce Erdoğan'a karşı yoğunlaştırılmış bir medya saldırısı ile karşılık verdi. Hükümetten "Dershane kurumlarının kapatılması" hakkındaki yasanın geri çekilmesi ültimatom şekilde talep edildi.

Hükümet geriye hiçbir adım atmadığında, bilakis kendisinin nüfuzu altındaki veya kontrol ettiği medya gücü vasıtasıyla karşı saldırıya geçtiğinde ve belgelere dayanarak 12 Eylül 1980 darbesinin Gülen tarafından desteklendiğini "hatırlattığında, "Cemaat"in AKP-hükümetine karşı bir sonraki yoğunlaştırılmış eylemi geldi. 17 Aralık tarihinde çeşitli kentlerde birçok AKP'li belediye başkanı, birçok büyük şirket sahipleri, İran ile ticaret işlerini yürüten devleti bankası Halkbank'ın şefi, pratikte İran'ın uluslararası ticaret işlerini Halkbank üzerinden yapan, yani **İran'a karşı uluslararası ambargoyu** bu dolambaçlı yolla delen İran kökenli bir iş adamı ve AKP'li üç bakanının oğlu rüşvet, avantaj sağlama, kara para aklama vs. suçlaması ile tutuklandılar. AKP şimdi **baştan başa** bir **rüşvetçi parti** olarak ortada kaldı.

AKP-hükümeti bu gelişmeye, bu operasyonda yolsuzluğa, avantaj sağlama vs. karşı mücadelenin söz konusu olmadığı, bilakis burada istenmeyen AKP-Hükümetine karşı **uluslararası** bir **komplonun** söz konusu olduğu açıklaması ile karşılık verdi. Sonra hükümet hem yargı aygıtında, hem de polis aygıtında yargı ve polisteki 1000'den fazla yönetici düzeydeki devlet memurunun önemsiz yerlere kaydırdığı bir temizlik eylemini başlattı. **İktidar dalaşı bitmiş değildir.** Bu kapışma bütün medyanın tüm istasyonlarında, tüm siyasi kurumlarda ve tüm devlet organlarında azgınca sürüyor.

Gülen-teşkilatı 25 Aralık'ta bir darbe daha vurdu. Jandarmanın yardımı ile bir savcı MİT'in kontrolünde bulunan Suriye için belirlenmiş bir TIR'ı durdurdu ve bunu aramaya çalıştı. Daha bu operasyon bitmeden Gülen-medyası, ve hükümetin zkontrolunda olmayan medya bu kamyonun ne taşıdığını ilan etti: Suriye'deki El Kaide için silahlar! Hükümet tarafının tüm tekziplerine rağmen şimdi de AKP-Hükümeti "sadece" rüşvetçi değil, batının ambargosunu delen ve İran'daki Molla-Rejimi destekleyen bir hükümet olarak değil, aynı zamanda **El Kaide teröristlerine silahlar ulaştıran!** bir hükümet olarak ta teşhir ediliyordu. Aralarında başbakan Erdoğan'ın oğlunun da bulunduğu 39 kişi eş zamanlı olarak poliste ifade vermeye çağrıldı. Polise bu kişileri

gerekirse zorla ifadeye getirmek talimatı verildi.

Erdoğan ve AKP hükümetinin buna tepkisi şöyle oldu: "Gülen'in paralel devleti" **vatan haini"** bir **"örgüt"** olarak deklare edildi ve bu örgütün yargı ve polis içinden tasfiyesine girişildi. Buna ek olarak AKP'nin konforlu parlamenter çoğunluğuna dayanılarak hükümetin iktidarını güvence altına almak için yeni yasalar çıkarıldı. Bu **yasalar merkezi hükümetin gücünü pekiştirmekte;** yargının gücünü sınırlamakta; başbakanlığa tabi MİT'in yetkileri genişletilmek istenrmektedir.Şimdiye kadar güya sadece bilgiler toplayan bu teşkilat CİA veya Mossad tipi yurtdışı operasyonlar yapmaya yetkili bir gizli servis organizasyonuna dönüştürülmek istineyor; İnternet üzerinden bilgilenme özgürlüğü ağır bir şekilde kısıtlanıyor vs.

İktidar kapışması medya üzerinden güncel olarak her şeyden önce illegal olarak dinlenmiş telefon görüşmelerinin servis edilmesi yoluyla devam ediyor. Bu yeni iktidar mücadelesinde söz konusu olan gerçek değil, bilakis bunu halkın nasıl algıladığıdır. Seçmen kitleleri kime daha fazla inanacaktır?

İki Cephe

Gülen-Hareketinin Pozisyonu: Polis ve yargının operasyonları sadece yolsuzluğa, makamda avantaj sağlamaya, AKP-taraftarlarının akraba kayırıcılığına vs. yönelmektedir. "Türk ekonomisine ve Türk halkına" zararlar verilmesinin önü alınmaktadır. Bu, Cemaatin AKP-Hükümetine karşı bir iktidar mücadelesi değildir. Gülen-Cemaatinin siyasetle hiç ilgisi yoktur. Sırf gönüllülerin İslami bir Hizmet Hareketidir. AKP-Hükümeti iktidar kapışması demagojisiyle, operasyonların gerçek içeriğinin saklamaya ve Türkiye'nin en büyük yolsuzluk olayından saptırmaya çalışıyor. Yasadışı yeni tayinlerle yolsuzluk-rüşvet olayı soruşturulmasının sürdürülmesini engelliyor. Bu, Erdoğan ailesinin ve bizzat Erdoğan'ın bu işe karıştığının üstünü örmek için yapılıyor.

Erdoğan ve onun hükümetinin pozisyonu: Rüşvet-yolsuzluk olayı, belirli yabancı güçlerce istenmeyen AKP-Hükümetini ve her şeyden önce Erdoğan'ı sahte kanıtlarla teşhir edip, küçük düşürmek ve alaşağı etmek için icat edilmiş bir sivil-yargı darbe olaydır. Bu, devlete sızan bir terör örgütünün komplonun gerçekleşmesini üstlendiği Türkiye'nin bağımsızlığına karşı uluslararası bir komplodur.

Siyasi İslami güçler arasındaki bu yeni iktidar dalaşmasında MHP ve CHP Gülen-Hareketinin yanında sağlam bir şekilde yer alıyorlar. Bunlara göre, AKP-Hükümetinin sözünü ettiği "paralel devlet" , rüşvet-yolsuzluk olayından saptırmak için yarattığı bir hayalettir. Sol hareketin büyük kesimleri de bu pozisyonda duruyorlar. Onlar için bu nefret edilen AKP-Hükümetinden nihayet kurtulmak için bir fırsattır.

CHP ve MHP bir taraftan **Gülen-Cemaatinin pozisyonunu** üstleniyorlar ve bu grup tarafından sunulan malzemelerle AKP'ne saldırıyorlar. Diğer taraftan aynı zamanda, paralel devletin (Gülen-Hareketi) bu davalarda hukuk devletinin araçları ile çalışmadıkları açığa çıktığından bunu, bunu AKP-Hükümetine karşı asla bir darbe teşebbüsü olmadığını iddia etmek için ve özel yetkili mahkemelerde darbe girişimi iddiasıyla görülmüş olan davaların tümünün yeniden görülmesini sağlamak için kullanıyorlar!

AKP kendi açısından yine bir tarafta milliyetçilik temelinde "bu bir istiklal savaşıdır; yabancı güçler bizi alaşağı etmek istiyor" ve mağdur rolünü oynayarak; "biz çok saftık, yabancı güçlerin yardakçıları tarafından kullanıldık ve ihanete uğratıldık.", "Dik

durmaktan asla vazgeçmeyeceğiz" ("Yedi düvele karşı durduk") kendi tabanını sağlamlaştırmaya çalışıyor. Diğer tarafta Kürt ulusal hareketiyle "Çözüm sürecini sürdürmek isteyen ve buna muktedir olanlar tek bizleriz." mottosuyla bir ittifaka girmek istiyor. AKP aynı zamanda "Birçok suçsuzu sahte kanıt malzemeleriyle hapse tıktıran ve yıllarca hapislerde çürüten Gülen-Hareketiydi. Gerçekleşen haksızlığın sorumluları bunlardır. Şimdi onlar aynısını bize yapmak istiyorlar. Biz buna izin vermeyeceğiz ve özel yetkili mahkemelerde görülmüş davaların yeniden yargılanmasını da uygulayacağız." yaftası altında eskiden egemen olan devlet bürokrasisinin kimi kesimleriyle geçici ittifaklara yöneliyor.

Bu iktidar çatışmasına ilişkin tutumumuz

1. Yolsuzluk, makamı avantaj sağlama için kullanma, rüşvet Türk devletinin başlangıçtan beri var olan özellikleridir. AKP bu konuda seleflerinden ne daha az ne de daha fazla rüşvetçi ve yiyicidir. Yolsuzluk bu sisteminde doğasında yatmaktadır. AKP "yolsuzluk yoktur ve AKP-Hükümeti temizdir" diye iddia ettiğinde açıkça yalan söylemektedir. AKP Gülen-Hareketinin polis ve yargıdaki paralel yapılarına karşı müdahalesiyle evet bizzat kendisinin yolsuzluk-rüşvet olaylarının peşinin izlenmesini, bu konudaki soruşturmaların sürmesini engellemeye çalışıyor.

2. AKP-Hükümetinin gerek ABD gerekse AB-emperyalistleri için artık fazla güvenilir olmadığı olgudur. Erdoğan artık Türkiye için batılı emperyalistlerin "arzu ettiği başbakanı" değildir. Onlar bir alternatife sahip olmak istiyorlar; fakat bunun olmadığı yerde ve durumda da en azından AKP-Hükümeti ve Erdoğan'ın daha da güçlü hale gelmesini her istemiyorlar.

3. Gülen-Hareketinin AKP/Hükümetine karşı operasyonu yolsuzluk-rüşvete karşı mücadele için salt bir polis ve yargı operasyonu değildir. Bu, her şeyden önce Erdoğan'ı devirmek için, onun olası başkanlığını engellemek için ve Gülen-Hareketinin gücünü sağlama almak için bir operasyondur.

4. Egemenlerin bu iktidar dalaşında her iki rakip te her türlü burjuva demokratik kuralların ve burjuva hukuk devleti düzeninin dışında yöntemler kullanıyorlar. Bu, CHP ve MHP-Kemalist muhalefetinin yaklaşım tarzı içinde geçerlidir.

5. Biz kadın-erkek Komünistler bu kapışmada ne bir ne de diğer taraftan yanayız. **Biz emekçilere bu iktidar dalaşının gerçek arka planlarını aydınlatırız:** Egemenlerin çeşitli kanatlarının iktidar ve gücün ganimetleri uğruna bir dalaşması. Burada iktidarı dalaşı yürüten güçlerden hiçbiri emekçilerin gerçek çıkarlarından yana hareket etmiyor. Tersine onlar bu rekabet kapışmalarını emekçilerin sırtından yürüyorlar. Al birini vur öbürüne. Yoktur birbirlerinden farkları. **Bunlar arasında bir tercih, veba ile kolera arasında yapılacak bir tercihtir.**

Bu güç gruplarından bağımsız olarak bizler **sömürü ve despotluğun bütün sistemine karşı** hangi biçimde olursa olsun tüm egemenlere karşı **kendimizin iktidarı, halk demokrasisi için** kendimizin, bağımsız sınıf mücadelesini yürütürüz.

Önümüze bakış:

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de gelecek 20 ay içinde egemenlerin kendi aralarındaki yürümekte olan iktidar dalaşı için çok önemli üç seçim bulunuyor: **30 Mart 2014'de yerel seçimler**, devlet başkanının ilk kez doğrudan seçileceği 2014 **Ağustos sonun-**

daki cumhurbaşkanlığı seçimi ve **Ekim 2015'de parlamento seçimleri.**

30 Mart 2014'deki yerel seçimler, bundan sonraki gelişme ve AKP-Hükümeti ve Erdoğan'ın geleceği için bir testtir.

Burada soru şudur: Muhalefetin yolsuzluğa, rüşvete, makamın avantaj sağlama için kullanılmasına, akraba kayırmacılığına, faşist bir Tek-Adam-Diktatörlüğüne doğru gelişme vs. karşı son kampanyaları seçmen davranışını nasıl etkileyecek? Bizzat AKP yerel seçimlerdeki başarı veya başarısızlık ölçme çıtasını, geçen yerel seçimlerde aldığı oy oranı olan yüzde 38,8 olarak koydu. Seçim sonuçlarında onun oy payı % 38,8'inin birkaç puan üstünde olursa, bu, AKP tarafından onun siyasetinin halk tarafından onaylanması olarak değerlendirilecektir..

Muhalefet ise AKP'nin başarısını ölçme çıtası olarak onun 2011'de yapılan son parlamento seçimlerindeki % 50 ye yakın oy payına dayandırıyor! Bu oy oranı altındaki AKP'nin bir seçim sonucunu muhalefet muhalefetin başarısı ve AKP siyasetinin seçmen halkı tarafından reddedilmesi olarak satacaktır. Burjuva muhalefetin durumu böylesine ümitsizdir.

Böylece her parti bu seçimlerden "muzaffer" olarak çıkacak ve her şey eski güç dengelerinde kalacaktır. AKP seçmen kitlelerin çoğunluğuna dayanarak tek başına hükümet etmeyi sürdürecek ve başkanlık seçimlerindeki kendi adayını da, bu büyük ihtimalle Erdoğan olacaktır, ama son dönemde Gül'ün bir dönem daha kalabileceği de dillendirilmeye başlandı-, en geç ikinci seçim turunda geçirebilecektir.

Bugünkü güç dengelerinde biz Bolşevikler **ne cumhurbaşkanlığı seçimlerine ne de (yüzde 10 barajlı) parlamento seçimi sirkine katılacağız.** Bizler seçim ortamını kendi propaganda çalışmamız için kullanacağız. Yerel seçimlerde küçük idari birimlerde engeller olmaksızın doğrudan bir seçimin mümkün olduğu yerlerde devrimci güçlerle birlikte kendi adaylarımızı çıkarmaya veya devrimci, gerçekten demokrat adayları desteklemeye çalışacağız. Buradaki bizim katılımımız her şeyden önce seçim atmosferinden bizim devrimci, komünist propaganda çalışmamız için kullanmayı da hedefliyor.

Kadın-erkek işçilerin sınıf hareketi

10. MLPOUK'na sunduğumuz ülke raporumuzda işçi sınıfının sınıf mücadelesinin durumu hakkında şu genel değerlendirmeyi yapmıştık:

"Karşı karşıya bulunduğumuz talepler ile karşılaştırıldığında Türkiye'deki işçi hareketi eskiden olduğu gibi şimdi de zayıf gelişmiş bir durumdadır. Bilinçlenme ve örgütlenme derecesi düşüktür. Kadın ve erkek işçilerin % 10'u bile sendikalı olarak örgütlü değildir. Yürütülmekte olan mücadeleler bir bütün olarak alındığında savunma mücadeleleridir ve bunlar kural olarak düzen ile iç içe bulunan sendika ağalarının kontrolündedir. İşçi mücadeleleri çoğu kez egemen sınıfların bir kesiminin kendi iktidar dalaşında, onun kuyruğuna takılmaya indirgenebilmektedir."

Kadın-erkek işçilerin mücadeleleri son dört yıl içinde bu genel durumda özsel bir değişikliği beraberinde getirmedi.

Sendika hareketinde son dört yıl içinde kimi yeni gelişmeler meydana geldi. Sendikalardaki gerçek örgütlenme sayılarının merkezi bir yeniden kapsanması ve yayımlanması ile işçi hareketi gerçekliğe çok daha yaklaşmış oldu. Mesela Çalışma ve Sos-

yal Güvenlik Bakanlığı'nın Ocak 2014'de yayımladığı istatistiklere göre, sosyal güvenlik sistemlerinde kapsanan 11.600.554 kadın-erkek işçi vardır. Bunlardan 1.096.540'ı yani yüzde 9,45'i sendikal olarak örgütlüdür.

Bu bağlamda şu da bilinmelidir : Emekçilerin sayısı, sosyal güvenlik sistemlerinin kapsadığı işçilerden çok daha fazladır. Sendikal örgütlülük derecesi neredeyse sıfır olan, milyonlarca "ücretsiz çalışmakta olan aile işçileri yanında, hiçbir sosyal güvenliği olmayan milyonlarca emekçi vardır.

Güncel istatistiklere göre kamusal sektördeki çalışanların ve devlet memurlarının sendikal örgütlülüğü kadın-erkek işçilerden çok daha yüksektir.

Temmuz 2013 itibariyle kamu sektöründeki toplam 2.134.638 devlet memuru/veya sözleşmeli personelden 1.468.021'i yani yüzde 68,77'si kamusal sektörün 11 dalındaki toplam 115 sendika içinde sendikal olarak örgütlüdür. Ne var ki bu sendikaların "işveren" devlete veya hükümete, bakanlıklara ve yerel idarelere yakınlığı, işçi sendikalarının ilgili patronlara yakınlığından çok daha fazladır.

Kadın-erkek işçilerin son yıllardaki mücadeleleri

2007-2010 dönemiyle karşılaştırıldığında, 2010-2013 arasındaki dönemde resmi istatistiklere göre işçi sınıfının **grev ve direniş eylemleri artmamış, tersine azalmıştır**.

2010'da toplam sayıda 808 grevci ile 11 grev düzenlenmiştir.

2011 yılında toplam 507 işçi 9 greve katılmıştır.

2012 yılında toplam 768 kadın-işçi katılımcıyla 8 grev vardı.

2013 senesinde toplam 14 grev eylemi vardı; bunlardan 6'sı bir günlük "uyarı grevleri" idi. 20.000 işçi ile büyük bir şekilde ilan edilen Çaykur-grevi grevin 1. Gününde orada çalışanların katılımının azlığı nedeniyle iptal edildi. THY'ndaki grev "Grevcilerin" çoğunluğunun kendilerinin iş zamanları dışında "grev yaptıkları" bir eylem olarak yürüdü. Uçuş-işlemleri gerçekten grev yapan az sayıdaki çalışanların yerlerinin illegal bir şekilde doldurulmasıyla da rahatsız edilmeksizin yürümeye devam etti.

TİS-görüşmelerindeki ekonomik taleplerin söz konusu olduğu tüm grevlerde – Çaykur'daki hariç – asgari tavizler toplu sözleşmelerle alındı.

2013 deki **14 grev eylemi** yanında kadın-erkek işçi sınıfı tarafından toplam katılımcı sayısının binli bantta bulunduğu **46 direniş eylemi** işten atılmalara karşı, ücretlerin ödenmesi, sendikal örgütlenme için örgütlendi.

2013 sonunda fabrika sahibinin aylarca hiçbir ücret ödemediği ve fabrikaya kilit vurmak istediği **Kazova firmasının 94 kadın-erkek işçisi** İstanbul'daki bir tekstil fabrikasının **işgal edilmesini** cesurca **örgütlediler**. Bu işçiler fabrikayı ve üretimi üstlendiler ve ürünlerin satışını da bizzat kendileri örgütlüyorlar. Bu eylem devam ediyor.

10 Şubat 2014'den beri paketleme malzemesi üreten **ABD-şirketi Greif**'e karşı ikinci bir fabrika işgal eylemi yürüyor. Greif'in İstanbul'da toplam 1.500 kadın-erkek işçinin çalıştığı iki şubesi var. Bu iki işletmeden 600 insanın çalıştığı biri, taşeron işçi çalıştırmanın sona erdirilmesi, tüm taşeron işçilerin kadrolu işçi olarak işe alınması gibi merkezi talepleri gerçekleştirmek için işgal edildi. Kadın-erkek işçilerin bu ey-

lemi şirket yönetimi ile TİS-pazarlıklarını yürüten "Tekstil" Sendikası (DİSK-üyesi) için sürpriz oldu; ama nihayetinde bu eylemi selamlamak zorunda kaldılar!

Ne kadar küçük olursa olsun bu işgal eylemlerinde kadın-erkek işçilerin kendi mücadelelerini, sendika ağaları olmaksızın, kısmen de onlara karşı somut olarak yönetmeyi öğrenmeleri önemlidir.

Bir bütün olarak bakıldığında **bu işçi mücadeleleri**, onları somut ve gerçekçi olarak değerlendirecek olursak, **zayıf gelişmiştir.** Bu bir olgudur. Bunun **esas nedeni** işçi sınıfı içindeki sol devrimci örgütlenmenin zayıflığıdır. Kadın-erkek işçiler mücadele etmek için yeterli nedenlere sahiptirler; ama genelde ne kendi güçlerine ne de **sol ve sendikal örgütlere de güvenleri yoktur.** Örgütsüzlük kendi gücüne güvenmemeyi de beraberinde getiriyor; işyerini kaybetme korkusu işçi sınıfı kitlelerinin davranışını veya davranışsızlığını belirliyor.

Sınıf Mücadelesinde yeni bir şey: Gezi-Hareketi…

Sınıf mücadelesi alanında Gezi Hareketi 2013 ün en önemli kitle hareketi, Türkiye açısından yeni olan bir patlama idi.

27 Mayıs 2013'de az sayıdaki birkaç küçük burjuva veya orta tabakalardan gençlerin bir protesto hareketi olarak başladı. Bu hareket AKP-Hükümetinin İstanbul'un göbeğindeki "Taksim Meydanı'nın Yeniden Düzenlenmesi ve Yayalaştırılması" projesi çerçevesinde "Gezi Parkı"nı eski bir Osmanlı Kışlası biçiminde inşa edilecek bir AVM'nin avlusu haline getirme girişimine karşı yönelmişti. Birkaç düzine genç başlayan inşaat çalışmaları sırasında ağaçların kesilmeye başlamasını engellemek için Gezi-Parkı'nda çadırlar kurmuştu.

Daha öncesinde semt sakinlerinin kendilerini hiçe sayan , Ankara'da merkezi olarak kısmen başbakan Erdoğan tarafından şahsen kararlaştırılan planlara karşı uzunca tartışmaları ve ve direniş eylemleri vardı. Bu direniş, şenlikler, kamuoyu önünde basın açıklamaları yapma gibi çeşitli eylemlerle ve hukuksal yoldan örgütlendi. Bu direnişi hükümet hiç dikkate almadı. Taksim-Platformu'nun kadın-erkek vatandaşların söz ve kararları belirlemeye katılımcılığının bir çığlığı olan **"Taksim herkesindir"** şiarı basitçe görmezlikten gelindi.

Devlet şiddeti çadırlarını kurmuş olan ve ağaçları köklerinden sökmeye başlayan iş makinelerinin önüne oturan gençlerin üzerine acımasızca, gaddarca saldırdı. 28 Mayıs'taki bir gece eylemi ile gençlerin az sayıdaki çadırları yıkıldı, ateşe verildi ve "işgalciler" hunharca dövüldü, yerlerde sürüklendi, gözaltına alındı... Kudurmuşçasına saldırının resimleri sosyal medya üzerinden hızla yayıldı. Bu yolla hükümet tarafından hiç beklenmeyen bir dayanışma hareketi başlatıldı. Kibirli/kendini beğenmiş hükümet yöntemlerinden hoşnut olmayan kesimlerin pratikte hepsi için, gençlerin eylemini devlet gücü ile acımasızca bastırma çabası bozkırı tutuşturan bir kıvılcım oldu. Bu insanlar bizzat kendi başlarına bir şeyler yapmaya, bu mağrurca "kitleleri hiçe sayarak" hükmetme tutumuna karşı bizzat kendilerinin protestolarını sokağa taşımaya başladılar. Gezi-Parkı bir anda bütün hoşnutsuzlar için kendi protestosunu gösterdiği bir buluşma yeri haline geldi. Birkaç düzine insan varken birden binlerce insan bir araya geldi. Erdoğan ve hükümeti buna protestocuları "bizi durdurama-

yacak olan çapulcular" biçiminde karalayarak karşılık verdi ."Bunlar ne yaparsa yapsın, biz Taksim'deki kışlayı yeniden inşa edeceğiz!" i ilan etti başbakan. Bu küstahça beyanat çok daha büyük bir hiddet dalgasını patlattı. Gezi-Parkı'nda toplanan binler on binler haline geldi. **Gezi-Parkı, içinde toplanan on binler tarafından kendiliğinden işgal edildi.** Polisin bu toplanmaları şiddet kullanarak dağıtma yönündeki her çabası protesto hareketini daha da büyüttü. Gezi birdenbire Türkiye'nin her yerinde **AKP-Hükümetine karşı protestonun sembolü haline geldi.** Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin birçok kent ve bölgelerinde polisin müdahalesine karşı, AKP-Hükümetinin insanların özel yaşamlarına karışmasına karşı, vesayete karşı hoşnutsuzluğunu ve daha fazla özgürlük ve demokrasi için yüksek sesle bağıra bağıra talep etmek amacıyla gösteriler yapılmaya başlandı. **Devlet gücü** her yerde aynı şekilde **çok daha gaddarca baskı yöntemler**iyle**,** gaz bombalarıyla ve kaba kuvvetle reaksiyon gösterdi. **Mücadele eden gençlerden altısı gaddar devlet terörüne kurban düştüler ve katledildiler.** 16 yaşındaki bir genç hâlâ koma halinde yatıyor. **On binlerce kişi kısmen ağır yaralandı.** Bu durum insanları daha çok öfkelendiriyor ve onların devlet zoru karşısındaki korkularını aşmalarına ve saldırıya geçmelerine yardımcı oluyor.

Gezi-Parkı'ndan İstanbul'un göbeğinde bir **komün** ortaya çıktı. Buraya çıkan bütün yollar Gezi-aktivistleri tarafından tutuldu. Bu komünde tüm kesimlerden, farklı siyasi yönlerden, çeşitli mezheplerden ve olası tüm yaşam tarzlarından insanlar barışçıl bir şekilde bir araya geldi. Tartıştılar, ütopiler tasarladılar, somut talepler getirdiler ve kendilerinin günlük yaşamlarını ortakça düzenlediler. **Birlikte mücadele ettiler, birlikte yiyip içtiler, birlikte eğlendiler.** Devlet gücü Gezi-Parkını ve Taksim Meydanını bir katliam yapmaksızın boşaltamayacağını gördüğünde polis bir süre bölgeden geri çekildi. Devletin üniformalı bir şekilde düzen gücü olarak kendisini göstermediği bu iki hafta için "devletten arınmış" bölge Türkiye'de **mutlak** bir **yenilik**tir. Tüm kadın-erkek Gezi-mücadelecileri, tüm kadın-erkek destekleyiciler, tüm kadın-erkek göstericiler, bu insanların hepsi bu mücadele içinde çok şey öğrendiler **yaşamlarında ilk kez doğrudan demokrasiyi yaşadılar.**

Gezi-Hareketinin araçsallaştırılması

Daha sonra mevcut güç dengeleri koşullarında olması gereken oldu: Gezi-Hareketi az sayıda, çoğu örgütsüz gençlerin kendiliğinden, barışçıl eylemi olarak başladı. Bu gençler daha fazla özgürlük, demokrasi, toplumsal süreçlere katılma ve pratikte daha fazla sivil toplum, daha az devlet taleplerini getirdiler. Bu hareket olayların gelişmesi içinde **örgütlü Kemalist muhalefet tarafından -nasıl olursa olsun fark etmez- AKP-Hükümetinin devrilmesi için bir iktidar mücadelesinin parçası, aracı haline** dönüştürüldü. Her ne kadar tüm örgütleriyle bütün parlamento dışı sol da –biz Bolşevikler de dâhil olmak üzere– hareket içinde olup, şimdiye kadarki alışılmış yöntem ve araçlarla yönlendirici bir şekilde müdahale etsek de bu gelişme engellenemedi. Devrimci örgütlerin önderliği sonuçta fiilen kendi taraftar çevresi ile sınırlı kaldı. Bunlar her şeyden önce polisle sokak çatışmaları yürüten sol örgütlerin militanları ve futbol kulüplerinin solcu taraftarlarıydı. Oysa **siyasi yön** nihayetinde Atatürk ve Türk bayraklarıyla ve "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" sloganı ile peyderpey

Gezi-eylemlerine damgasını vuran **Kemalist örgütlü güçler** tarafından **belirlendi.** "Taksim herkesindir" ile başlayan gençler için, AKP-karşıtlarının "bizim" kavramından Atatürk'ün Türkiye Cumhuriyeti'ni kasteden, **" Taksim bizimdir"**e varan gelişme benimsenebilir değildi. Bu gençler bir CHP-MHP koalisyon hükümeti için veya İP (İşçi Partisi)'nin talep ettiği bir "Ulusal Hükümet" için mücadele yürütmediler.

Gezi'nin genç aktivistlerinin hedefi **devrimci, demokratik toplumsal** bir **dönüşüm** idi.

AKP ve Gezi

AKP-Hükümeti Gezi-Hareketi karşısında başlardaki tavizsiz tutumunu iki haftalık süreç içinde revize etmek zorunda kaldı. Kendisinin kibirli ve gaddarca tutumunun gittikçe daha fazla karşıt yarattığını gördü. "iyi niyetli ve çevre sorunlarına duyarlı genç protestocular" karşısında anlayışlı ve taviz vermeye hazır görünmeye başladı. AKP, bunların kendilerini, sol, militan örgütlerden ve de polis şiddetine karşı direnen "şiddet kullanmaya hazır vandallardan" ayırmaya çağırdı. Gezi-Hareketinin çeşitli sözcüleri ile görüşmeler yürütüldü. Bu görüşmeler sonunda Erdoğan, hükümetinin Gezi-Parkı'ndaki kışlayı yeniden inşa etme planından şimdilik vazgeçtiğini ve yargının bu konudaki nihai kararını bekleyeceğini şahsen açıkladı. AKP hükümeti adına, bu kararın hükümet planları lehine çıkması halinde **bir referandum** yapmaya hazır olduğıu açıklaması yapıldı. Aslında bu **Gezi-Hareketinin büyük** bir **zaferi** idi. **İlk kez kitlesel bir eylemle hükümet planlarından şimdilik vaz geçmeye zorlanmıştı.** AKP çözüm olarak geneli ilgilendiren bir sorunda doğrudan demokrasiyi çözüm olarak sunmak zorunda kalıyordu.

AKP bu tavizkâr tavrına paralel olarak her şeyden önce kendi taraftarlarını hareket geçirmeye hizmet eden bir kampanya başlattı. Bu demagojik **çamur atmacada** Gezi-Hareketi Türkiye'nin daha güçlenmesini istemeyen yabancı güçlerin işi olarak gösterildi ve kitlelerin milliyetçi duygularına hitap edildi. "Vandalizm"e karşı sövüp saymaya devam edildi. Bu ideolojik-propagandist hazırlıktan sonra, önce her şeyden önce sol örgütler tarafından **işgal edilmiş Taksim-Meydanı yoğun şiddetli bir polis saldırısıyla** "fethedildi", geri alındı. Daha sonra Gezi Hareketine yukarıda belirtilen uzlaşma önerildi ve Gazi-Parkı işgalinden vazgeçilmesi çağrısı yapıldı. Süreli bir ültimatom verildi. Bu süre içinde Gezi-Park'ında 7 forumda bu öneri ve hükümetin ültimatomu üzerine tartışıldı.

Artık açık bir şekilde örgütlü Kemalist güçlerden oluşan bu forumlardaki çoğunluk "Bu daha başlangıç. Mücadeleye devam!" şiarıyla, bir bilgilendirme çadırını geride bırakarak kendi inisiyatifinde Gezi-Parkı işgalini bitirme seçeneğini reddetti.

Buna gaddarca yanıt 16 Haziran'ı 17 Haziran'a bağlayan gece geldi; yoğun polis müdahalesiyle zorla boşaltma. Diğer şehirlerde de dayanışma eylemleri peyderpey gaddarca zor kullanılarak sonlandırıldı.

Gezi - Sınıf mücadelesi için çıkarılması gereken dersler

Görüşümüze göre Gezi-Hareketi Türkiye'nin demokrasi hareketinde **gerçekten mükemmel** bir rol oynuyor. Her şeyden önce kentsel, küçük burjuva kitleler ve Gezi-eylemlerine katılan kadın-erkek işçiler de bu hareket içinde kitle hareketinin gücünü

bizzat yaşayarak gördüler. **Gezi-Parkı-Komünün**de pratik içinde birlikte yaşamın ve doğrudan demokrasinin yeni biçimleri geliştirildi. Devlet zorundan korku aşıldı. Birçokları, insanın sorgulayamadığı hiçbir otoritenin bulunmadığını ilk kez pratikte yaşadılar. Tüm bunlar **emekçilerin kolektif hafızalarına** silinemeyecek bir şekilde kazınacaktır. Bu anlamda Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin demokrasi tarihinde bir "Gezi'den önce" ve bir "Gezi'den sonra" olacaktır. Artık hiçbir şey Gezi-Direnişinden öncesi gibi olmayacaktır.

Gezi-Hareketi aynı zamanda Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki demokratik ve sosyalist-komünist hareketin **olağanüstü zayıflığını** da bir kez daha açığa çıkardı:

İşçi sınıfının örgütlenme ve bilinç derecesi eskiden olduğu gibi şimdi de çok zayıftır. Bundan dolayı kadın-erkek işçi sınıfı ve onun örgütleri demokrasi hareketine **yönlendirici olarak müdahale edemedi.** Gezi-Hareketi sınıf niteliği bakımından kentsel küçük burjuvazi ve kısmen orta kesimin bir hareketi idi. İşçi sınıfı esas olarak sadece onun "öncü" örgütleri vasıtasıyla vardılar. Ne var ki biz de dâhil olmak üzere bu örgütler kadın-erkek işçi hareketinin henüz gerçek önderleri değildirler. Sınıf mücadelesinde güncel gerçeklik budur.

Ve durum böyle olduğundan komünist-devrimci önderlikten yoksun kitlesel hareketlerin hepsi gibi Gezi-Hareketi de gelişmesi içinde ve nihayetinde **egemen sınıfların** kendi aralarındaki **mücadelede** bir **araç** olarak kullanılabildi..

Emekçilerin Diğer Mücadeleleri

Köylülerin, emekçilerin kadın hareketinin, çevre hareketinin, öğrenci ve emekçi gençliğin, Kürt ulusal hareketinin direniş eylemleri gibi diğer mücadele alanlarında da son dört yıl içinde özsel değişiklikler yoktur.

Köylü hareketinde çevre bilincinin gelişmesinin sürmesi ve köylü hareketinin birçok konusunun çevre sorunlarıyla örtüşmesi eğilimi kendisini gittikçe daha güçlü bir şekilde kabul ettirmektedir. Örneğin köylülerin genleri manipüle edilmiş pirinç ve mısırın getirilmesine karşı mücadelesi veya yüksek oranda zehirli siyanür kullanarak altın çıkarmaya karşı mücadele.

Kadın hareketi de son dört yıl içinde esas olarak kadınlara karşı uygulanan şiddet sorunları ile uğraşmak zorunda kaldı. Kadınlara ve kız çocuklara karşı katletmeye kadar varan şiddet Kuzey Kürdistan/Türkiye pederşahi toplumunda eskiden olduğu gibi şimdi de korkunç derecede yoğun ve her yerde hazır ve nazırdır. Kadınlara karşı şiddetin toplumsal olarak kınanması da artmaktadır. Bu esas olarak kadınlar artık şimdi daha fazla direndiklerinden ve şiddeti kamuoyuna duyurduklarındandır. Erkek şovenisti, burjuva partiler bile bu arada kadınlara karşı şiddete karşı tavır almaya zorlanmaktadır. Erkeklerin kadınlara karşı şiddet kullanma eylemlerini ağır şekilde cezalandıran yasalar çıkarılmakta ve kısmen de uygulanmaktadır. Bu gelişme her şeyden önce kadın hareketinin yorulmak bilmez mücadelesinin sonucudur. Emekçi kadınların kadın hareketi içinde Kürt kadın hareketi geniş, kapsamlı bir güçtür. Bundan başka kadın hareketi burjuva güçler tarafından belerlenmektedir. Gezi-Hareketinde devrimci feministler, her şeyden önce Gezi-mücadelecileri arasındaki seksist ve erkek şovenisti tutumları da ofansif bir şekilde eleştirdiler ve bunlara karşı mücadele yürüttüler.

Çevre hareketinde çevre bilincinin yavaş ama sürekli artması eğilimi saptanma-

lıdır. Ne var ki toplumun bütünü açısından çevre konularının merkezi önemi daha hâlâ devrimci sol nezdinde de güçlü bir şekilde küçümsenmektedir. Mesela Kuzey Kürdistan/Türkiye'de şimdiden inşasına başlanan ilk atom reaktörüne karşı güçlü bir kitle hareketi şimdiye kadar daha hâlâ geliştirilememiştir. Hatta AKP-Hükümeti atom santrallerinin enerji sorunundaki bağımsızlık için kesinlikle gerekli olduğu, bunların temiz, çevreye uyumlu enerji üreticileri olduğu yalanını satabilmektedir. Bu bağlamda birinci derecede deprem bölgesinde bulunan Türkiye'de bir atom reaktörünün bugünkü koşullarda, gelecek kuşaklar için tasavvur edilemeyecek tehlikeleri beraberinde getirdiği kasten geçiştirilmektedir.

LGBT- Hareketi son dört yıl içinde daha görünür hale geldi ve taleplerini cesurca ve ofansif bir şekilde formüle etti,ediyor. Bu hareket hadsiz hesapsız toplumsal baskıya karşı çıkıyor. Hareketin daha görünür hale gelmesine her şeyden önce Gezi-Hareketi katkı sundu. Tüm çeşitli katmanlarıyla kadın hareketi yanında LGBT Gezi-Direnişinde çok aktifti. LGBT'nin kabul edilme ve hak eşitliği uğruna mücadelesinde Gezi bir dönüm noktasıydı.

Gezi-eylemlerinde her şeyden önce yüksekokullu **gençlik hareketi** ile liselerden ve meslek okullarından gençler hareketin taşıyıcı bir kolonu idi. Aktifistlerin çoğunluğu her şeyden önce okullardan, yüksekokullardan ve üniversitelerden geldi. Gezi-Hareketi bu gençler için bir yaşam okuluydu.

Açık bir şekilde PKK önderliğindeki **Kürt ulusal hareketi** için son dört yıl içindeki en önemli gelişme kuşkusuz AKP-hükümeti tarafından "çözüm süreci" olarak adlandırılan sürecin başlaması idi. AKP-Hükümeti, Kuzey Kürdistan'daki savaşı bitirmeyi ve Kuzey Kürdistan'a – şartlarını kendisinin belirlediği-barışı getirmeyi kendisine hedef edinmiştir. Ortadoğu'da ve dünyada daha önemli bir rol oynamak için Kuzey Kürdistan'daki savaşın sona erdirilmesi gerekli bir önkoşuldur. AKP, bu sorunda askeri bir çözümünü mümkün olmadığını ve siyasi bir çözümün gerekli olduğunu biliyor ve açıklıyor. Bu parti, bir siyasi çözüm için, kendisinin aynı zamanda hala "terörist örgüt" olarak yerdiği ve mücadele ettiği PKK ile görüşme ve müzakerelerin gerekli olduğunun bilincindedir.

Hükümet 2012 yılında İmralı'da hapis yatan PKK-başkanı Abdullah Öcalan ile yürütülen görüşmelerin yanında **PKK-temsilcileri ile** de **görüşmeleri** başlattı. Öcalan Newroz 2013'de Amed (Diyarbakır)'daki büyük yürüyüşü selamlama mesajında, PKK'nin barışa hazır olduğunu, Türkiye sınırları içinde bulunan PKK-gerillalarının şimdi iyi niyet jesti olarak geri çekilmesi gerektiğini açık bir şekilde ilan etti.2012 sonundan beri iki taraflı bir ateş-kes olgu olarak hüküm sürmektedir. Öcalan, barışa üç adımla nasıl ulaşılacağını açıkladı: Birinci adım, gerillanın Türkiye'den geri çekilmesidir; ikinci adım eski PKK-savaşçılarının geri dönmelerinin yasal koşulları ve Kürt siyasetçileri için özgürce siyaset yapabilecekleri olanaklar yaratılmasıdır. Ancak bundan sonra üçüncü adım, PKK'nin bütünüyle silahsızlandırılması, gelebilir. Ortadoğu ve dünyada daha güçlü bir Türkiye'nin yolu **Türk ve Kürt halkının birliği**nden geçmelidir. Eğer bu yola girilmezse, bazı yabancı güçlerin de arzu ettiği çok daha kanlı bir savaş gelecektir.

Bu plan yeni değildir; Öcalan bunu prensipte içerik olarak 1993'den beri, ama en geç İmralı'da görülen davasında açıkça formüle etmiş ve savunmuştur. AKP, kendi iktidarını sağlamlaştırdıktan ve Kemalist devlet aygıtını büyük oranda devraldıktan sonra Öcalan'ın önerisini ele aldı. Bu parti savaşı sonlandırmak için Öcalan ve PKK

ile doğrudan görüşmelere başladı. Oysa hem Türk devleti içinde, hem de PKK içinde hala savaşın sürdürülmesinden çıkarı olan güçler vardır. Bu nedenle bu çizginin gerçekleşmesi ve sürdürülmesinde önemli tehlikeler vardır. Her iki taraf ta müzakerelerde kendi "radikallerini" tatmin edecek sonuçlar sunmak zorundadırlar.

Görüşümüze göre, **PKK'nin açıktan ulusal-reformist bir çizgi** izlediği, **Türk devleti sınırları içindeki** bir **özerkliğin** azami talep olduğu şartlarda 1984'den beri süren savaşın sona erdirilmesi mümkün ve doğrudur. Her şeyden önce bu savaşın sonuçlarından en fazla mağdur olan Kürt halkı için bu savaşın bitmesi doğru bir istemdir.

Kürt ulusal sorunun çözümü: Türk devleti tarafından haksız, sömürgeci savaş; PKK tarafından reformist bir çözüm için daha iyi müzakere pozisyonlarına ulaşmak için bir savaş olan bu savaşın biz bitirilmesinden yanayız. Bu savaşın sonlandırılması gerek Türkiye'de gerekse Kuzey Kürdistan'daki sınıf mücadelesi koşullarını da iyileştirecektir.

Kürt ulusal sorununun biricik çözümü kendi kaderini tayin hakkı; yani Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki Kürt ulusu için **bir kendi devletini kurma hakkı**dır. Bu hakkın serbestçe kullanılabileceği şartların yaratılması için de **demokratik halk devrimi** gereklidir.

Örgütlü Sol Hareket

Parlamento seçimlerine katılan **kendilerini sosyalist adlandıran** birçok **legal örgütler** vardır. İP (İşçi Partisi), HKP (Halkın Kurtuluşu Partisi), TKP, EMEP (Emek Partisi), ÖDP (Özgürlük ve Demokrasi Partisi) birbirleri arasında tüm farklılıklara rağmen, sosyalizm ile hiç ilgili olmayan reformist partilerdir.

Tüm bu legal, "solcu"-milliyetçi/Kemalist (İP+HKP) reformist-revizyonist (TKP+EMEP+ÖDP) sol örgütlerin Türkiye'de gerçek kitlesel bir nüfuzu yoktur.

Kendisini solcu diye adlandıran CHP'nin ötesinde, kitlesel nüfuza sahip tek hareket **Kürt ulusal hareketi,** onun örgütü PKK'dir. Legal alanda BDP (Barış ve Demokrasi Partisi) ve yeni olarak da HDP(Halkların Demokrasi Partisi) vardır.

BDP olgu olarak Kuzey Kürdistan'da PKK'nin legal siyasi partisi olarak hareket etmektedir. HDP, PKK-çizgisine açıktan hiçbir eleştiri getirmeyen ve Türkiye bölgesi için "yetkili olan" çeşitli "Türk" sol örgütlerin bir çatı örgütüne doğru geliştirilmek istenen bir partidir. Her iki örgüt te solcu-reformist bir siyasetten yanadırlar. HDP'nin gerçekten bir çatı örgütü yönünde gelişmesinin karşısında duran esas engel, bu örgüt içinde çalışmanın koşulu olarak PKK'nin egemenliğinin fiilen dayatılmasıdır. HDP ve BDP Kuzey Kürdistan/Türkiye'de bir bütün olarak demokratikleşme sürecinde olumlu bir rol oynamaktadırlar.

Daha hâlâ faşist Türkiye'deki **devrimci sol** zorunlu olarak "illegal" örgütlüdür. Tabii bu, onların hiçbir açık kitle çalışması yapmadıkları anlamına gelmiyor. Onlar legal gazeteler ve dergiler çıkarıyorlar; sendikalar gibi kitle örgütlerinde çalışıyorlar; kısmen kendilerine ait "kitle örgütleri", "kültür merkezleri" "halk evleri –dernekleri" vs. var. Siyasi Partiler olarak illegaldirler. Devrimci, sol örgütler sosyalizmin çeşitli akımlarına dayanıyorlar. Dört ana akım vardır: Enver Hoca çizgisinin, Mao Zedung teorilerinin, Castro/Guevara anlayışlarının ve Troçkistlerin kadın-erkek taraftarları. Görüşümüze

göre dışımızdaki tüm devrimci, sol örgütlerin **ortak** bir **özsel özelliği sınıf mücadelesinin değerlendirilmesi** ve **bu mücadeleler içindeki kendilerinin asıl güçleri ve rolleri**nin **değerlendirilmesi** ile ilgili olarak **ölçüsüzce abartmalarıdır.** Görüşümüzce gelişmesi içinde de gerçeği olduğu gibi kavramak gerçekten ciddiye alınması gereken sosyalist-komünist bir çalışmanın ilk koşuludur. Bizim için Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki dışımızdaki devrimci, sol örgütlerin hepsi gerçekten sosyalist çalışmayla fazla ilgisi olmayan küçük burjuva, sübjektivist örgütlerdir.

Ve Biz Bolşevikler

Biz Bolşevikler kadın-erkek işçiler ve devrimciler hareketinin parçasıyız; ama **kendimizi programımızla**, siyasi çizgimizle ve pratik çalışmamızla Marksizm-Leninizm'e atıfta bulunan diğer örgütlerden ilkesel olarak **ayırıyoruz.**

BP(KK-T) işçi hareketi ile zayıf bağlantılara sahip henüz **küçük** bir **kadro örgütü**dür. Biz eskiden olduğu gibi hâlâ esas görevin işçi sınıfı içinde komünizmin öncüsünün kazanılması olan **parti inşasının birinci aşamasında** bulunuyoruz.

Komünizmin işçi sınıfı içinde ne yazık ki çok az bir çekici gücüne sahip olduğu, revizyonizmin işçi hareketine ağır zararlar verdiği bir genel durumda işçi sınıfının öncüsüne ulaşmak, onu sosyalizm komünizmle ilgilendirmek ve örgütlemek için önümüzde büyük zorluklar duruyor. Siyasi kitle çalışmamızda çok bilinçli olarak **bazı büyük şehirlerdeki** işçi sınıfı içinde işletme ve sendika çalışmasına yoğunlaşıyoruz.

Parti inşasında, Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki ulusal sorunun özgül durumundan çıkarak, **çeşitli bölgesel partileri merkezi bir örgütlenmede birleştiren** bir **parti inşa modeli**ni uyguluyoruz.

Bu çizginin örgütsel olarak hayata geçirilmesinde, merkezi parti (BP Kuzey Kürdistan/Türkiye) tarafından yukardan aşağıya doğru inşa edilen Bolşevik Parti –Türkiye ve Bolşevik Parti – Kuzey Kürdistan şeklinde kurduğumuz şimdilik iki bölgesel örgüte sahibiz. Son 9. Kongremizde (2010) Antakya-Arabistan bölgesi için bir örgütün inşa edilmesi kararlaştırıldı.

Teorik çalışmada 9. Kongre'de uzun yıllar süren hazırlıklar ve tartışmalardan sonra **parti programımızı** çıkarttık. O zamandan beri teorik olarak tüm **eski sosyalist veya halk-demokratik ülkelerde revizyonizmin zafer kazanmasının; kapitalizmin restore edilmesinin ve bu restorasyonun somut olarak nasıl gerçekleştiği** sorunu üzerine çalışıyoruz. Bunlardan çıkarılması gereken sonuçları, alınması gereken dersleri sosyalizmin inşasına ilişkin programatik çizgimiz için çıkaracağız. Önümüzdeki 10. Kongremizde bu teorik çalışmayı sonlandırıp dünya komünist hareketine tartışılmak üzere sunacağız.

Bu çalışma bizim için ortak tartışma içinde ilerletmek istediğimiz bir tartışma temeli olacaktır. Bu sorunların doğru bir şekilde cevaplandırılması işçi sınıfı içinde komünizmi yeniden canlandıracaktır; Komünizmi yeniden umut haline, olduğu şey haline getirecektir:

İşçi sınıfının kurtuluşu için biricik yol: Emperyalist barbarlığı biricik seçenek!

"Kapitalist dünya ekonomik krizinin gelişmesi ve devrimci bir strateji ve taktik için uluslararası Marksist-Leninist ve işçi hareketine güncel talepler:

1. Dünya Ekonomik Krizi

▶ 2009, kriz devresinde depresyon aşamasında dip noktasına varılan yıl idi. Dünya ekonomisi ikinci dünya savaşından bu yana ilk kez yüzde – 1,0 büyüme oranı ile bir bütün olarak gerçekte küçüldü. Bu küçülme oranı endüstri ülkelerinde yüzde – 3,6 ile dünya ortalamasından daha yüksekti. "Eşik ülkeleri" , ama her şeyden önce Çin yüzde 8,6'lık bir büyüme ile ve Hindistan yüzde 5,7 büyüme oranı ile hem de depresyon aşamasında daralma/küçülme oranının daha yüksek gerçekleşmesini önlediler. 2009'un dördüncü çeyreğinden itibaren dünya ekonomisi bir bütün olarak çok düşük seviyede olsa da, yeniden gerçekten büyümeye başladı. Yani **dünya ekonomisi güncel devrevi kriz** içinde **canlanma evresine** ulaştı.

▶ Dünya ekonomisinin ikinci dünya savaşından sonra ilk olarak kriz devresinde depresyon aşamasında bir bütün olarak küçülmesi, ABD'lerindeki Mortgage-krizi ile başlayan dünyanın en ağır mali krizinin devrevi krizin depresyon evresiyle çakışması sonucunda ortaya çıktı.

▶ Emperyalist dünyanın 1929'dan beri yaşadığı en derin finans krizi de 2009'u izleyen yıllarda aşıldı. Ne var ki ABD'inde emlak sektöründe spekülasyon balonunun patlaması sonrasında yayılan bu krize karşı başka bir balonla, devlet borçları balonu ile mücadele edildi ve aşıldı. Emperyalist devletlerin hepsi yüksek derecede borçlanmış durumdadır. Devlet borçlarının GSYİH'nın neredeyse yüzde 100 veya yüzde 100'den fazla oranı bulması artık seyrek görünen bur durum değildir. Mali bunalım çok daha büyük yeni mali bunalımların temel taşları döşenerek aşıldı. Bu arada bazı devletler ödemelerini yapamayacak durumda olduklarını, yani devletin iflas ettiğini ilan etmek zorunda kaldılar. Bu, bugünkü koşullarda kapitalizmin egemenliğinin sonu anlamına gelmiyor, bilakis sadece "iflas halindeki" devletler eğer görece küçük devletlerse (örneğin daha bugünden somutlaşmış bulunan Yunanistan'da olduğu gibi) kendilerinin mali ve ekonomik siyasetlerinin Dünya Bankası/IMF/EZB –(Avrupa Merkez Bankası vs.) tarafından dikte ettirilmek zorunda kalmaları anlamına geliyor. ABD, Japonya gibi daha büyükçe devletler ise devlet hizmetlerini küçültmeye, birçok devlet memurlarını işsizliğe yollamaya ve daha fazla borçlanmaya zorlanacaklardır. Ve böylece balon daha da şişecektir.

▶ **Dünya ekonomisi yıllık olarak 2009**'dan sonra **büyüdü.** 2010'da yüzde 4,8; 2011'de yüzde 3,8; 2012'de yüzde 3,2 ve 2013'de sadece yüzde 2,9'luk bir büyüme oranı bekleniyor. Burada bu büyüme sayılarının 2009'daki – yüzde 1,0'ı çıkış temeli aldıkları göz önünde bulundurulmalıdır. Yani dünya iktisadı çok yavaş toparlanıyor ve üretim henüz içinde yaşadığımız kriz devresinden önceki düzeyine henüz ulaşmadı. ABD ve sanayi ülkelerinde, bu ülkelerin yüksek miktardaki borçlanmaların hiç unutulmaması gerektiği de dikkate alınarak büyümede yavaş bir yükselme eğilimi izle-

niyor. **Eşik ülkeleri eskiden olduğu gibi şimdi de** endüstri ülkelerinden **daha hızlı büyüyorlar**; ama onların da büyüme hızı yavaşladı.

▶ Güncel kriz devresinde ikinci dünya savaşından bu yana en derin depresyon yaşandığından canlanma ve yükseliş aşamalarının daha uzunca sürmesi normaldir. Ne var ki **yeni mali krizler vasıtasıyla kırılmalar** mümkün ve ihtimal dâhilindedir.

▶ Dünya ekonomisi nasıl gelişirse gelişsin, burjuvazi tüm ülkelerde krizden söz edecek ve emekçileri sakin olmaya, ağırbaşlılığa ve fedakârlığa hazır olmaya çağıracaktır. İşçiler kendilerinin mücadeleleri ile katiyen "ücret giderlerinin" artmasını sağlamamalı; çünkü bu, "narin ekonomik yükselişi" rahatsız eder; sanayi ve ekonomik yatırım yeri olarak ülkeyi tercih edilir olmaktan çıkarır ve işyerlerini tehlikeye atar vs." Zinhar sınıf mücadelesine kalkışılmasın", " hepimiz aynı gemideyiz" Bu, dünya çapında bütün burjuvanın yalancı şiarıdır. Kadın-erkek işçiler ve patronlar asla aynı gemide oturmuyorlar; olsa olsa işçiler işçi olarak makine dairesinde çalışıyorlar. Patronlar ise birinci sınıfın yolcuları olarak daha yukardaki katlarda oturuyorlar! **Burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi, sistem olarak kapitalizme karşı sınıf mücadelesi**, kapitalist ekonomi krizin hangi evresinde bulunursa bulunsun fark etmez komünist örgütler ve proletaryanın ana şiarı olmak zorundadır.

2. Emperyalizmde Çelişkiler + Devrimci Strateji

Bugün merkezi olarak şu kavranmalıdır: Lenin, eseri "Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması"nı yazdığından bu yana evet, dünyada birçok şey değişmiştir ve günbegün değişme sürüyor. Ama emperyalizmin özü değişmedi. Eskiden olduğu gibi hâlâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz.

▶ Eskiden olduğu gibi şimdi de Lenin şu tanımlaması geçerlidir:

"Emperyalizm kapitalizmin tekelci aşaması(dır)….

Onun beş temel özelliği şunlardır:

1. *Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması, ekonomik yaşamda tayin edici rol oynayan* ***tekelleri*** *yaratacak kadar yüksek bir seviyeye ulaşmıştır.* ***2.*** *Banka sermayesi sanayi sermayesiyle iç içe geçmiş ve bu "mali sermaye" temelinde bir* ***mali oligarşi*** *oluşmuştur.* ***3.*** *Meta ihracından farklı olarak* ***sermaye ihracı*** *özel bir önem kazanmıştır.* ***4.*** *Dünyayı aralarında paylaşan* ***uluslararası tekelci kapitalist birlikler*** *oluşmuştur.* ***5.*** *Kapitalist büyük güçler tarafından* ***dünyanın teritoryal paylaşımı*** *tamamlanmıştır.*

Emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı, sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı, dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında paylaşılmasının tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir." (Lenin, Tüm Eserleri, Alm., cilt 22, Sf: 270/271, Türkçesi: Lenin, Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması, Sf: 92, Inter Yayınları, İst., 1995)

Bu tahlil bugün de **emperyalist sistemin özünü** kapsıyor. Mali sermayenin muazzam artışı, gittikçe daha açıkça ortaya çıkan yozlaşma eğilimleri ve mali sermayenin devasa uluslararasılaşması emperyalizmin özünde hiçbir şey değiştirmemiştir.

Tersine, bu gelişmeler Lenin'in öngörülerini onaylamıştır.

▶ Sözüm ona **niteliksel** bir değişme olasılığını emperyalist sistemin kendi içinde

barındığına dair eğilimler üzerine Lenin daha 1916'da polemik yürüttü ve bu teorileri reddetti. Örneğin **Kautsky'nin ultra- emperyalizm tezi** hakkındaki tartışmada:

"Salt ekonomik açıdan, diyor Kautsky, kapitalizmin yeni bir evre daha geçirmesi olanaksız değildir; kartellerin politikasının dış politikaya taşınması, ultra-emperyalizm evresi, yani aşırı emperyalizm, tüm dünya emperyalizmlerinin birleşmesi, 'bugünkü emperyalist politikanın, ulusal mali sermayelerin birbiriyle mücadelesi yerine, uluslararası düzeyde birleşmiş mali sermaye tarafından dünyanın ortak sömürülmesini koyan bir evre, kapitalizm şartlarında savaşların ortadan kalkışının bir evresi."

Lenin bu ultra-saçma teori hakkında şöyle devam ediyor:

- "Kautsky'nın ultra-emperyalizme dair boş gevezelikleri, başka şeylerin yanı sıra emperyalizm savunucularının değirmenine su taşıyan temelden yanlış fikri, mali sermaye egemenliğinin dünya ekonomisindeki ***eşitsizlikleri ve çelişkileri azaltacağı*** *fikrini beslemektedir. Oysa gerçekte* ***bunları güçlendirir.****"* (age, Sf: 276, Türkçesi: age, Sf: 97)

- *"Kapitalist rejimde tekel, elbette dünya pazarında rekabeti* ***tümüyle ve çok uzun bir süre için*** *ortadan kaldıramaz (ultra-emperyalizm teorisinin saçmalığını kanıtlayan nedenlerden biri de budur)."* (age, Sf: 281, Türkçesi: age, Sf:103)

- "Çünkü kapitalist düzen içinde nüfuz bölgelerinin, çıkarların, sömürgelerin vs. paylaşılması konusunda, ***paylaşıma katılanların gücünden,*** *bunların genel ekonomik, mali, askeri vs. gücünden başka bir temel düşünülemez. Paylaşıma katılanların güçler dengesi ise eşitsiz biçimde değişmektedir; çünkü kapitalist düzende tek tek girişimlerin, tröstlerin, sanayi dallarının ve ülkelerin eşit şekilde gelişmeleri olanaksızdır. (…) , İngiliz papaz takımının ya da Alman "Marksisti" Kautsky'nin bayağı küçük burjuva fantezilerinde değil de, kapitalizm gerçeğinde, 'inter-emperyalist' ya da 'ultra-emperyalist ittifaklar – bu ittfaklar ister bir emperyalist grubun bir başkasına karşı ittifakı, ister* ***bütün*** *emperyalist devletleri kucaklayan genel bir ittifak olsun – zorunlu olarak savaşlar arasındaki 'nefes molaları'ndan başka bir şey değildir."* (age, Sf: 300-301, Türkçesi: age, Sf:123-124)

O (emperyalizm – ÇN) kapitalizmin çelişkilerini, karşısında devrimin başladığı en son sınırlarına kadar arttırdığından emperyalizm eskiden olduğu gibi şimdi de 'can çekişen kapitalizm'dir.

▶ Stalin'e göre **kapitalizmin en önemli çelişkileri** şunlardır:

*"****Emek ile sermaye*** *arasındaki çelişki … Emperyalizm, sanayi ülkelerinde, tekelci tröst ve birliklerin, bankaların ve mali oligarşinin mutlak egemenliği demektir. Bu mutlak egemenliğe karşı mücadelede … ya kendini sermayenin insafına terk edeceksin, eskisi gibi sürüneceksin ve gittikçe batacaksın, ya da yeni bir silaha sarılacaksın – işte emperyalizmin, proletaryanın milyonlarca kitleleri önüne koyduğu alternatif budur. Emperyalizm,* ***işçi sınıfını devrime götürür.****"* (Stalin, Leninizmin Temelleri Üzerine, Alm.,1926, Stalin Eserler, cilt 6, Sf: 85, Türkçesi: Stalin, Leninizmin Temelleri, Sf: 10-11, İnter Yayınları, İst, 1997)

Bu çelişki emperyalist metropollerde **sosyalist devrimler** ile çözülür.

"Bir avuç hâkim, 'uygar' ulus ile dünyanın yüzlerce milyon sömürge ve bağımlı halkları arasındaki çelişki" (age, Sf: 65, Türkçesi: Sf:11) proletarya önderliğindeki **anti-emperyalist halk-demokratik devrimler** ile çözülür.

Bunlar eskiden olduğu gibi şimdi de, emperyalist dünyanın karşılıklı olarak birbirlerine tabi olan, destekleyen ve proleter dünya devrimi sürecinde birleşen iki dev-

rimci ana akımı ortaya çıkaran kapitalizmin emperyalist evresindeki iki en önemli çelişkidir.

Bu ittifakın yaratılması, bu iki devrimci ana akımın birleştirilmesi komünist dünya hareketinin ve bütün komünist partilerin esas görevidir.

"Bütün ülkelerin proleterleri ve ezilen halklar birleşin!" bu esas görevi ortak paydaya getirecek olan komünist dünya hareketinin şiarıdır.

Buna ek olarak *"hammadde kaynaklarını, yabancı toprakları ele geçirme uğruna mücadele eden çeşitli mali gruplar ve emperyalist güçler arasındaki "*(age, Sf: 65, Türkçesi: Sf:11) önemli çelişki vardır.

Bu çelişki, emperyalistlerin karşılıklı olarak birbirlerini zayıflattıkları **emperyalist savaşlara** yol açar ki, *proleter devrimin momentine/anına/saatine yakınlaştırır ve bu devrimi pratik gereklilik haline getirir."* (age, Sf: 65, Türkçesi: Sf:11)

Bizim Stalin'in yazısına dayanarak kısaca ortaya koyduğumuz strateji ve taktik ile ilgili Marksizm-Leninizm'in bu temel tezleri de eskiden olduğu gibi şimdi de geçerlidir.

3. Çevrenin İmha Edilmesine Karşı Mücadele

Çevrenin tahrip edilmesi ve bununla birlikte çevre sorununun önemi son yüzyılda **merkezi derecede önemli** hale geldi. Görüşümüze göre **dünya komünist hareketi** bu sorunu, doğru teorik temel daha Marks ve Engels tarafından ortaya konulmuş olmasına karşın, pratik politikada **dramatik bir şekilde küçümsemiştir.** Biz, kadın-erkek komünistler işçi hareketi içinde bu sorunda **yönlendirici/yönetici bir rol** oynamadık. Teori ve pratiğimizin **özeleştirisel** bir sorgulanması gereklidir.

Bu sorunu ilk olarak her şeyden önce ileri derecede gelişmiş emperyalist ülkelerde ve sonra dünya çapında emekçilerin (ve aynı zamanda egemenlerin de!) bilinçlerine çıkaran **küçük burjuva çevre hareketi** oldu..

Dünya komünist hareketinin "bu başarısızlığı"nda, çeşitli ülkelerdeki sosyalizmin inşasının şimdiye kadarki deneylerinde bu ülkeler ile ilgili olarak (Alman Demokratik Cumhuriyeti bir tarafa bırakılırsa) ekonomik bakımdan göreceli olarak geri kalmış ülkelerin söz konusu olması önemlidir. Emperyalizmle yarışmak için ve üstünlüğümüzü nasıl kanıtlayabiliriz derdine düştüklerinden **hızlı** bir **ekonomik gelişme** dikkatlerinin merkezlerinde bulundu. Bulunmak zorundaydı. Soru, sürdürebilir, doğal çevreye mümkün olduğunca az zarar verecek bir ekonomiyi nasıl yaratırız değil, bilakis kitlelerin sürekli artan maddi ve kültürel gereksinimlerini azami derecede tatmin edebilen bir iktisadı en kısa süre içinde yaratırız idi. Bununla çevre sorunu epeyi arka plana atıldı veya hiç gündeme bile alınmadı. En kısa zaman içinde azami üretmek ve azami bir başarıyı sağlamak önemliydi. Her şeyden önce açlığın, konut sıkıntısının, teknik geri kalmışlığın üstesinden gelmek söz konusu olduğundan **tüketimin sınırları, sürekliliği sağlanmış gelişme sorunlarına hiç yer yoktu** veya lüks olarak görüldü.

Çevrenin imha edilmesinin kapsamı ile ilgili olarak çevrenin imha edilmesinin sonuçları üzerine gelişme ve bilgiler de elbette ki **merkezi bir önemlilik** kazanıyor. Bizler bugün somut gelişme temelinde sosyalizmi inşa etmeye çalışan kadın-erkek yoldaşlarımızdan daha fazlasını biliyoruz. Çevre son 50 yıl içinde insancıl, her şeyden önce kapitalist-emperyalist ekonomiyle öylesine bir zarara uğradı ki, aslında **çevre**

sorunu bugün somut olarak kendisini **insanlığın hayatta kalmasının** bir sorunu olarak ortaya koyuyor.

Biz komünistler bu yerküredeki bütün insanların yaşamının yaşamaya değer olduğu bir dünya için mücadele ediyoruz. Kadın-erkek işçiler, emekçiler içinde kendilerini özgürce geliştirebildikleri, sağlıklı beslenmeye, sürekliliği sağlanmış enerji kullanımına vs. sahip oldukları, böylece yaşamın kapitalizmdekinden daha iyi olacağı işler haldeki bir çevreye gereksinim duyuyoruz.

İnsanlığın doğal yaşam temelleri bugün kapitalist-emperyalist azami kâr çıkarları vasıtasıyla günbegün imha edilmektedir. Buna bir son vermek için **kapitalist-emperyalist ekonomi sistemi yerle bir edilmek** zorundadır. Çevre sorunu bir yaşamda kalma sorunu olarak, proleter dünya devriminin en önemli sorunlarından biri olarak ele alınmak zorundadır. Kapitalizm çevreyi imha ederek de barbarlıkta çöküşe götürüyor. Bunu açık-seçik dile getirmeliyiz. Her kim yaşamaya değer bir çevre için mücadele ediyorsa, kapitalizmin yerle bir edilmesi için mücadele yürütmek zorundadır.

4. Baskının Tüm Biçimlerine Karşı Mücadele

Toplumdaki baskının çeşitli biçimlerine karşı yönelen ve hak eşitliği ve reformlar için kavga yürüten, emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştiren tüm demokratik mücadelelerde biz komünistler **tüm ezilenlerin** bu **haklı talepleri** için en ön saflarda mücadele etmeliyiz. Tüm insanlara eşit haklar için ve çeşitli **toplumlarda azınlıklar olarak damgalanan ve ezilen tüm insanların ezilmesine karşı** mücadele ediyoruz. Ne var ki görüşümüze göre kadın-erkek komünistler olarak kadın-erkek işçileri **sosyalizm ve komünizm için mücadele** için kazanabilmek için güçlerimizi her şeyden önce **işçi sınıfı** içinde **yoğunlaştırmalıyız**. Ezilenlerin mücadelelerinde dikkatimizin odak noktası **ezilen halkların halk-demokratik devrimci mücadeleleri**ne yöneliktir. Bunlar **devrimin** iki **ana akımıdır.**

Eğer bu yaklaşım, çok çeşitli toplumsal alanlar ve mücadelelerdeki tüm baskı biçimleri buna karşın sınıf sorunundan kopuk bir şekilde bir potaya atılırsa, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, bunu temelden yanlış buluyoruz.

Örneğin biz Komünist Enternasyonal'in "Tüm ülkelerin proleterleri ve ezilen halklar" şiarının "Uluslararası proletarya ve dünyanın ezilenleri birleşin" şiarı ve benzeri ile yer değiştirilmesine karşıyız.

Not:

▶ Biz "Emperyalizmin yeni bir aşaması" üzerine teorileri ve buna dayanarak geliştirilen "yeni" tezleri temelden yanlış buluyoruz. Böylesi tezler hakkındaki görüşümüzü "Yeni Dünya Düzeninin Alacakaranlığı" kitabına dair eleştirisel kenar notlarımızı ortaya koyduk.

"Uluslararası Sosyalist Devrimin Şafağı" adlı kitaptaki ana tezler hakkında özel olarak tavır takınacağız.

"Marksist-Leninistlerin kadının kurtuluşu uğruna mücadelede görevleri, uluslararası kadın hareketi ve Tabandan Kadınların Dünya Kadınlar Konferansı süreci"

▶ Tüm sorunlarda olduğu gibi kadınların kurtuluşu uğruna mücadele sorununda da sol ve işçi hareketi içinde iki çizgi vardır:

Küçük burjuva ve proleter çizgi.

- Çeşitli yansımaları ve biçimleriyle birlikte kadınlar sorunundaki **küçük burjuva çizginin** kapitalist sömürü sistemine ilkesel bir eleştirisi yoktur. Bu çizgi bu sistem içinde kadınların hak eşitliği için mücadele etmektedir. İleri emperyalist ülkelerde bu çizginin birçok talepleri hayata geçirilmiştir. Oysa kadınların fiili tam hak eşitliğine emperyalist sistemin en ileri ülkesinde bile ulaşılamaz. Bu çizgi kadının kurtuluşu için mücadelesini proletaryanın sosyalizm ve komünizm için sınıf mücadelesi ile bağlantısını siyasetinin merkezine koymuyor.

- **Proleter çizgi**, üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin ortaya çıkışı ile ataerkil düzenin ve kadınların ezilmesinin başladığı şeklindeki Marksist temel tahlilden yola çıkıyor. Bu nedenle kadının bütünlüklü kurtuluşu, tam hak eşitliği sadece hukuksal –olarak değil, aynı zamanda fiilen sadece **üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin bütünüyle ortadan kaldırıldığı** bir toplumda mümkündür.

Binlerce yıldır sömürücü toplumlarda hüküm süren ideoloji olan ve hangi sınıfa mensup olursa olsun fark etmeksizin erkekler tarafından içselleştirilmiş olan **pederşahi, erkek şovenisti ideoloji** üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kalkmasından sonra bile otomatik olarak ortadan kalkmayacaktır. Bununla çok uzunca bir ideolojik mücadele yürütmek gerekli olacaktır. Kadınların kurtuluşu sorununda proleter çizgi kadının kurtuluşu için mücadeleyi **proletaryanın** sosyalizm ve komünizm için **sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçası** olarak görmektedir.

▶ Kadınların **kurtuluş ve tam hak eşitliği** için mücadelesi proletaryanın sınıf mü-

cadelesi içinde **kendi başına** bir **görev ve mücadele cephesi**dir. Kadın-erkek işçileri kendilerinin kurtuluşu için örgütleyenler her şeyden önce kadın komünistlerdir. Komünist partiler içinde kadın çalışması için **özel örgütler**, yayınlar ve konferanslar yaratılmalıdır.

Kadının kurtuluşu için mücadele sınıf mücadelesinin bütünleştirici bir parçası olarak, **kapitalizmdeki reformlar** için de kendi başına bir mücadele olarak yürütülmek zorundadır. Bu, kadın ve erkek proletaryanın sınıf mücadelesinin önemli bir parçasıdır.

Komünist partisi kadınların kurtuluş mücadelesini örgütlemeyi ve yönetmeyi başarırsa, o zaman emekçi kadınları yeni sosyalist-komünist bir toplum için mücadele için kazanabilecektir.

Ve ancak **emekçi kadınları kazanırsa**, aslında o zaman **sosyalizm ve komünizm** hedefi doğrultusunda ilerleyebilecektir.

➔ Kadının kurtuluşundaki proleter çizgi bu mücadeleyi kendi başına bir mücadele olarak kavrıyor ve her şeyden önce kadınların çoğunluğunu oluşturan **emekçi, proleter kadınlara** dayanıyor. **Burjuva kadın hareketinin** yanlış görüşlerine karşı ideolojik mücadele veriliyor. Ama ataerkil düzene karşı burjuva kadın hareketi ile **ittifaklar** içinde de birlikte mücadele edilebilir.

▶ Kadın hareketini uluslararası olarak bir araya getirmek, koordine etmek için çeşitli girişimler vardır. **Tabandan kadınların Dünya Konferansı** çeşitli ülkelerden emekçi kadınlar hareketini enternasyonal olarak bir araya getirmek için **ümit verici** bir **girişim**dir. Birbirimizden öğreneceğimiz birçok şey vardır.

Emperyalizme, Kapitalizme, Irkçılığa, Milliyetçiliğe, Erkek Egemenliğine, Ulusal, Cinsel Baskıya, Sömürüye, her türlü Gericiliğe Karşı Devrim ve Sosyalizm İçin Örgütlenmeye, Mücadeleye!

BOLŞEVİK PARTİ

Ne Militarist Kemalist Diktatörlük, Ne de Şeriat Devleti!
Tek Çözüm Faşist Türk Devletinin İşçi Sınıfı Önderliğinde Devrimle Yıkılması, Sosyalizmin Kurulmasıdır!
Örgütlenelim, Mücadele Edelim!

BOLŞEVİK PARTİ

Emperyalizmi, Kapitalizmi İşçi Sınıfı Önderliğinde Devrimle Yıkma, Sosyalizmi Kurmak İçin Örgütlenmeye, Mücadeleye!
Yaşasın İşçilerin Köylülerin Demokratik Halk İktidarı!
Ya Barbarlık, Ya Sosyalizm!

BOLŞEVİK PARTİ

İşçi Sınıfına ve Tüm Emekçilere Sınırsız Örgütlenme ve Grev Hakkı!
6 Saatlik İş Günü! Haftada 30 Saat Çalışma Süresi!
Herkese İş, İşsizlik Ve Sağlık Sigortası;
Parasız, Anadilde Eğitim Hakkı!

BOLŞEVİK PARTİ

Çeşitli Milliyetlerden İşçi Sınıfı Ve Ezilen Halkları İçin Hiçbir Burjuva Anayasası Değil; Devrimle Burjuvaziye karşı Kazanılmış Demokratik Bir Anayasa Gereklidir!
Yaşasın İşçi Köylü Demokratik Halk İktidarı Anayasası!

BOLSEVİK PARTİ

İşçiler, Emekçiler!
Kendi Sınıf Çıkarınız İçin, Burjuvazinin Tümüne Karşı Sınıf Mücadelesinde Birleşiniz!
Gerçek Kurtuluşunuz, İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Halk İktidarında, Sosyalizmde!

BOLŞEVİK PARTİ

Tüm Uluslara ve Milliyetlere Kendi Kaderini Belirleme Hakkı!
Kürt Ve Arap Ulusuna Ayrı Devlet Kurma Hakkı!
Tüm Uluslara Ve Milliyetlere Tam Hak Eşitliği!
Halkların Kurtuluşu İçin Tek Yol Devrim! Tek Yol Sosyalizm!

BOLŞEVİK PARTİ

Emperyalist, Kapitalist Barbarlığa Karşı, Demokratik Devrim Ve Sosyalizm İçin Birleşelim, Örgütlenelim, Mücadele Edelim!
Gerçek Kurtuluşumuz, İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Halk İktidarında, Sosyalizmde!

BOLŞEVİK PARTİ